ANUL I. — No. 9

1 SEPTEMBRIE 1925

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Revistă naţională de ştiinţă şi chestiuni sociale

M. S. REGELE

Maestatea Sa Ferdinand I., Regele României a împlinit 60 ani.

Dela un capăt la altul al Ţării oraşe şi sate au îmbrăcat haina de sărbătoare şi au prăznuit această măreaţă zi.

Maestatea Sa s'a urcat pe tron în vreme de grea cumpănă pentru Ţară şi Naţiune şi a ştiut să se identifice cu sufletul poporului Său credincios şi cu aspiraţiunile milenare ale Naţiunei româneşti. In ceasul hotărâtor cu bărbăţie a scos sabia şi a aruncat-o în cumpăna destinului, ca să smulgă din mâna duşmanilor de veacuri dreptatea pentru poporul său încătuşat. Lupta a fost grea şi plină de primejdii, o luptă pe moarte şi pe viaţă. Regele în fruntea oştirilor Sale eroice a cules cu aceeaş linişte şi încredere în dreptatea divină laurii isbânzii, cu care a înfruntat loviturile crude ale nenorocului. In mijlocul dezastrului, în vâltoarea retragerii, în mizeria iernii răspânditoare de molime şi secerătoare de vieţi, El şi-a păstrat credinţa şi tăria convingerilor în dreptatea învingătoare; Regele a fost farul către care s'au îndreptat privirile unui neam întreg însetat după pământul făgăduinţei. Armatei renăscute tot Măestatea Sa i-a dat cea mai puternică armă: a făgăduit pământ ţăranilor. Cuvântul regal a oţelit sufletele ostaşilor şi le-a dat tăria să înfrunte în câmpiile Siretului urgia şi prăpădul de foc şi fer.

Din sânge şi suferinţă, din îndurări şi eroism, din credinţă neclintită în dreptate e împletită cununa de lauri a Făuritorului României Mari aşezată de toată suflarea românească pe fruntea Maestăţii Sale Regelui Ferdinand I.

Iată de ce în ziua aceasta şi cea mai umilă colibă îmbracă haina de sărbătoare!

Aceasta universare însă pentru noi ostaşii naţionalismului intransigent şi ai creştinismului integral are o însemnătate mult mai mare şi de aceea facem o mărturisire de credinţă. Pentru noi regalitatea nu este o formă întâmplătoare a vieţii de Stat, o vremelnică formulă oportunistă, care după timp şi împrejurări se poate înlocui tot aşa de bine cu una alta mai „avansată, mai democratică“, cum perfidia iudaismului revoluţionar încearcă să strecoare cu presa sa otrăvitoare de suflete în conştiinţa cetăţenească potrivit preceptelor „înţelepţilor“ ahtiaţi după dominaţiune universală prin răsturnarea ordinei existente şi suprimarea credinţei. Nu! Pentru noi *regalitatea este o dogmă, este stânca de granit, de care se frâng toate valurile furioase ale uneltirilor făţişe şi ascunse* şi care singură chezăşuieşte bunăstarea, liniştea şi viitorul unei naţiuni.

Să se pătrundă de aceasta credinţă toţi românii, toţi cetăţenii cinstiţi ai acestei Ţări şi făcând zid de neînvins în jurul Tronului acum şi în zile grele să rostim rugăciunea:

O Doamne Sfinte,
Ceresc Părinte,
Susţine cu-a Ta mână
Coroana Română!

Valeriu Pop.

Diferitele „Internaționale"

O privire retrospectivă asupra ultimei sute de ani ne descoperă uzul și abuzul ce s'a făcut de noțiunea „internațional".

Uzul corect, aducător de progres l'au făcut guvernele Statelor creștine, când prin silințe oneste au încercat să creeze norme de drept sau instituții, cari să garanteze mai multa liniște între națiuni și să stabilească mai ușor o rodnică colaborare pașnică în toate domeniile de activitate, fără ca prin aceasta să se atingă structura internă și specifică a fiecărui Stat și a societății ce-l compune. Astfel, tot secolul al XIX s'a străduit să perfecționeze dreptul internațional, să creeze diferite uniuni internaționale cu caracter practic cum a fost uniunea postală „Weltpostverein", uniunea monetară latină, diferite instituții cu caracter științific general, cum este Institutul internațional de agricultură dela Roma. Atari creațiuni erau menite să apropie popoarele continentului nostru într'un *„concert european"* fără a le slăbi pe fiecare în casa proprie a organizației sale de Stat.

Abuzul l'au săvârșit forțele oculte și subversive al căror suflet a fost, este și va fi seminția jidovească. Este aceasta o tactică nouă a jidanului din veacul trecut? De sigur, nu. Jidanul din cele mai vechi timpuri, prin exclusivismul lui feroce, așa cum l'a învățat Talmudul, în mod fatal a trebuit să se izoleze, să formeze în sânul poporului-gazdă un corp separat, retrăgându-se în acel „ghetto" pe care singur și l'a impus în virtutea urii tradiționale ce nutrește față de creștini. Așa încât, dela începutul apariției lui printre alte națiuni s'a constituit într'o forță *ocultă*. Și cum organizația socială, religioasă și de Stat a oricărei națiuni creștine, care l'a adăpostit, nu-i convenea; și cum după morala rabinilor lui, creștinul nu merită nici un pic de respect din partea jidanului[1]), este foarte explicabil ca neamul lui Iuda să ascundă în suflet intenții subversive și să caute a le pune în practică prin toate mijloacele, fără nici un scrupul. Fiind însă risipiți în toate ținuturile, unde munca ariană a desvoltat o civilizație, ușor de exploatat, ei au înțeles că trebue să păstreze între ei cu orice preț o permanentă legătură și putința de a comunica peste capul națiunilor unde vremelnic se aflau. Astfel, cea dintâi legătură „internațională" au format-o jidanii; bine-înțeles în scopul de a-și apăra interesele lor slăbind coheziunea națională a celorlalte popoare, spre a potența la maximum apărarea intereselor lor. Până unde merg aceste interese? Răspunsul rezultă din însăși distincțiunea ce își dau singuri numindu-se „popor ales", chemat deci să domine lumea. Înțelege fiecare înălțimea țintei ce trebue atinsă în paguba celorlalte neamuri.

O dovadă despre legăturile jidanilor funcționând peste granițele de state într'o vreme, când mijloacele de comunicație erau rudimentare și nesigure și deci chiar contactul dintre conducătorii popoarelor creștine era greoiu; precum și o dovadă despre metodele subversive ce se recomandă fiilor lui Israel de către fruntașii lui, pentru ca să-și împlinească vocațiunea de „popor ales" rezultă din documentul de mai jos, care a fost întocmit în următoarele împrejurări:

Jidanii din Provence (Franța) fiind persecutați către sfârșitul secolului XV, rabinul din Arles trimite o scrisoare cu data de 13 Ian. 1489, comunității jidovești din Constantinopole, cerând sfaturi cum să se poarte față de vexațiunile provenite din partea autorității franceze. Jidanii din Constantinopole, prin șeful lor dau acest răspuns: [2])

„Mult iubiți frați întru Moise, am primit scrisoarea voastră prin care ne faceți cunoscut greutățile și nenorocirile ce îndurați. Noi am fost pătrunși de aceiași durere ca și voi.

„Sfatul *marilor satrapi* și rabini este următorul:

„Voi spuneți că regele Franței vă obligă să vă faceți creștini; *faceți-vă*, pentrucă nu puteți face altfel, *dar să păstrați în inimile voastre legea lui Moise.*

„Voi spuneți că vi se ordonă, să vă despuiați de averile voastre: *faceți-vă copiii negustori, pentru ca încetul cu încetul să despoaie ei pe creștin de averile lor.*

„Voi spuneți că se atentează la viața voastră: *faceți-vă copiii doctori și farmaciști ca să răpească creștinilor viața din ei.*

„Voi spuneți că vă distrug sinagogile: *faceți-vă copiii voștri preoți (creștini) ca să le distrugă bisericile lor.*

„Voi spuneți că vă face multe alte supărări: *faceți așa ca copiii voștri să ajungă avocați și notari și mereu să se amestece în afacerile Statului, pentru ca punând pe creștini sub jugul vostru, să stăpâniți lumea și să puteți a vă răzbuna contra lor.*

„Nu vă depărtați dela *acest ordin ce vă dăm,* pentrucă veți vedea *prin experiență* că, din înjosiți cum sunteți, *veți ajunge la culmea puterii.*

„V. S. S. V. F. F. prinț al jidanilor din Constantinopol, 21 Casleu 1489".

Așa lucrau jidovii, instruiți în taină de rabinii lor, într'o vreme când nu se bucurau de libertatea cetățenească. Secolul al XIX introducându-i ca membrii în familia popoarelor creștine, fără nici o restricțiune, era natural, după mentalitatea lor, ca sistemul legăturilor „internaționale" să înflorească la lumina zilei în profitul lor și în paguba noastră.

Astfel observatorul atent și imparțial constată, cum iau naștere nu numai instituții internaționale chemate să apere interesele etern internaționale ale rasei jidovești; dar cum se fondează diferite așezăminte internaționale sub pretextul apărării bunurilor supreme ale civilizației comune, când în realitate prin funcționarea lor se promovează interesele rasei lui Israel. Aici se ascunde hipocrizia semită și se înșală naivitatea noastră ariană.

Când se vorbește de interesele rasei jidovești, nimeni nu trebue să-și închipuie că aceste interese se pot apăra fără a se măcina încetul cu încetul puterea de viață a statelor creștine, cu cari fatal iudaismul intră în luptă spre a-și realiza nemăsurata lui ambiție.

---

1) Iată cum vorbește maestrul *Gougenot de Mousseaux,* citat de Delassus în „L'Américanisme et la conspiration antichretienne" din 1899 pag. 26—27, despre sufletul jidovesc modelat de Talmud:

„Legea religioasă a jidanului adevărat ortodox este o lege de excludere și de ură; dar el nu va fugi de tine, căci el trăește de pe urma ta. Privirea lui te absoarbe, și razele lui te devoră. Furtul, camăta, spoliațiunea constitue unul din drepturile lui religioase asupra creștinilor; căci nejidanul nu-i în fața lui decât o simplă brută, incapabilă să stăpânească avere: și pentru jidan, proprietatea pe care o deține această brută de creștin, este obiectul unui furt. Nici o lege nu-i impune respectul bunurilor, nici una nu-i impune respectul vieții acestui infidel (creștin). Ori îl chemi, ori îl respingi fii sigur că îl ai de vecin; dar fie că îl persecuți fie că îl covârșești sub greutatea binefacerilor tale, nu-l vei avea nici odată drept un aproape; nici odată nu te va considera ca semenul său".

2) Publicat de Mgr. *L. Meurin*, Arhiepiscop în Port-Louis, în cartea intitulată: „La Franc-maconnerie Synagoge de Satan" Paris 1893 pag. 208; vezi și *Copin Albancelli* „La conspiration juife contre le monde crétien", Paris, ed. III. 1909 pag. 360-63.

Cel mai instructiv exemplu ne oferă *Alianța universală israelită*, fondată la 1860, care nu a înțeles să sprijine în mod inofensiv desvoltarea neamului evreiesc, ci pe măsură ce îi creștea puterea prin finanța internațională, îi creștea și pretenția de a se amesteca tot mai stăruitor și mai amenințător în viața internă a Statelor.

Iată cum schița *A. Tilloy* la 1897 acțiunea politică a acestei „internaționale" oficial jidovești:

„Din punctul de vedere politic, Alianța este de asemenea un instrument de război ce inspiră frică. Am văzut-o luând ofensiva contra Rusiei cu ocazia emigrării jidovești; susținând revoluția nihilistă, prin 56 comitete revoluționare, înșirate dealungul frontierei ruso-germane; întrebuințând mijloacele cele mai puțin corecte pentru a face să se adopte regimul constituțional în Rusia, ca să exercite domnia jidovească, cum o face în Franța, în Austria, în Italia. (cf. Bulletin de l'Alliance din 1874 pag. 14; din 1877 pag. 47; din 1880 pag. 48).

„Alianța păstrează un ton ridicat în raporturile ei cu guvernele diferitelor țări. Ea a obligat pe guvernul Persiei, să ia jidani în slujba ei. (cf. Bulletin din 1875 p. 22).

„La congresul dela Berlin, ea a tratat dela egal la egal cu puterile, ea a obținut dela plenipotențiari emaniciparea jidanilor din România, cu toată opoziția poporului și a guvernului român. Ministrul nostru plenipotențiar protestantul Waddington (jidan) a jucat în această afacere rolul puțin onorabil de samsar pe placul jidanilor.

„Alianța israelită universală, este deci în mâinile jidanilor, un puternic instrument de cucerire, voiu spune mai mult, un element temut de revoluție. Guvernele cari o tolerează, admit de fapt un Stat dușman în sânul statului, mențin și tolerează un ferment de revoluție și de ruină în permanență, dorm pe un vulcan care poate dintr'o zi în alta să le înmormânteze sub lava lui. Cât timp va exista această „camorra" (tovărășie de tâlhari în Sudul Italiei) *acest cuib de agitație și de conspirație contra națiunilor creștine, nu va fi nici pace nici odihnă în vreo parte a lumii* [1]*"*.

Dacă o instituție oficial jidovească își permite atâta imixtiune în conducerea Statelor, încât pe dedesupt alimentează revoluția și caută a deslănțui războaie; cel puțin în așa măsură și cu aceiași eficacitate trebue să lucreze acele „internaționale" cari oficial nu se numesc jidovești, ci se pun sub egida umanității spre a revoluționa lumea de dragul proletariatului creștin. Aceste „internaționale" sunt toate creațiunea Semitului modern. Cea de întâi a fost aceia, trâmbițată în lumea naivă dela jumătatea secolului trecut de Jidanul Karl Marx, care avea pretenția să inaugureze o „eră nouă" strigând muncitorimii din Europa *„proletari din toată lumea uniți-vă"!* In această formulă se trădează spiritul subversiv și cosmopolit al jidanului. Căutând să rupă armonia echilibrului social din viața fiecărui popor, el se străduește să smulgă din acest corp indivizibil, care se numește societatea modernă, să smulgă în mod artificial clasa muncitorească, și astfel isbutind să desorganizeze și să nimicească ordinea din Stat *prin lupta de clasă,* încearcă a strânge laolaltă într'o turmă cosmopolită muncitorimea din toate țările după ce îi va fi stins din suflet ideia de patrie, de religie și familie, spre a o avea îndobitocită mai ușor la dispoziție și a o arunca mai năprasnic în luptă pentru întronarea comunismului.

Și pentruce se făuresc asemenea planuri umanitariste cu pretinsa îmbunătățire a soartei proletariatului? Rusia actuală, unde s'a aplicat teoria jidanului Marx, ne dă răspunsul: *pentruca la urma urmei jidovimea să ajungă la putere.*

Teoria lui Carl Marx, care a întemeiat „internaționala" I, are cel puțin meritul de a fi îmbrăcată într'un sistem științific cu aparențe de obiectivitate și cu un miez de doctrină discutabilă. De aceia curentul determinat de el și Jidanul *Lassalle* în Germania a fost puternic, exercitând o considerabilă înrâurire asupra evoluției sociale și mișcărei muncitorești. Iată cum îi caraterizează unul din cei mai ponderați economiști germani, Gustav Schmoller[1]), fost profesor la Universitatea din Berlin, mort la 1917:

„Amândoi, spirite curat jidovești disolvante se întemeiază în concepțiile lor de economie politică pe jidanul englez Ricardo; în concepțiile lor politice și istorice se inspiră din istoria engleză și franceză dintre anii 1789 și 1850, deci credincioși spiritului revoluționar, doctrinei radicale a suveranității poporului; amândoi stăpâniți de dialectrica lui Hegel și de materialismul epocii dela 1840, Lassalle era un ambițios demagog și vorbitor de primul rang; Marx era un filosof social plin de spirit, plin de fantasmagoria talmudică, un conspirator internațional."

Așadar spiritul disolvant, conspirator, revoluționar așa cum etern frământa sufletul semit se întâlnește la ambii fii ai lui Israel mai sus pomeniți. Cel puțin aveau cu ei fațada sclipitoare a unei doctrine amăgitoare. Cu totul altfel se prezintă o altă „internațională", și anume „internaționala" III din zilele noastre. Are comun cu cea d'intâi provinența jidovească; se desparte de ea prin *cinismul* cu care atacă actuala ordine socială și de Stat și prim *extremismul* concepțiilor sale, care înfăptuite ar însemna a arunca lumea în criminalitate și sălbăticie.

Actualmente această „internațională" e condusă de jidanul Apfelbaum, ce se ascunde sub numele Zinowiew, fruntaș printre căpeteniile sovietice în Rusia.

In ce privește modul de procedare necesar spre a răspândi cât mai repede pe tot globul regimul comunist, reproducem din ziarul „Universul" din 4 Ianuarie 1925 următoarele puncte, cari rezumă criminala acțiune susținută de jidani:

1. „Distrugerea întregei ordine sociale, a regimului monarhic și a tuturor instituțiilor pe care se bazeaza Statul burghez". (Congresul Internaționalei III din 9 Noembrie 1923).

2. „Organizația armată trebue distrusă. Asasinii galonați, uciși. Ideea disciplinei în armatele burgheze, sfărâmată". (Lenin).

3. „Trebue să distrugem religia. Religia și comunismul sunt incompatibile" (Congresul com. 16 Noembrie 24).

4. „Familia trebue să fie distrusă prin liberare femeii". (La III-eme Internationale est l'hèritière dela 1-re, Paris, 1924).

5. „Femeea, aliata proletariatului, va fi o forță mare a revoluțiunii. Trebue să distrugem într'ânsa simțul familiei și al căminului.

Nicio revoluție nu va fi posibilă atâta timp cât familia și spiritul familial vor exista. Familia e o instituție burgheză inventată de biserică. Trebue să distrugem familia. Ca să avem de partea noastră femeea, trebue să o scoatem din sânul familiei sale și să nu mai sufere jugul maternității. Trebue să distrugem în femee sentimentul egoist și instinctiv al amorului matern. Femeea,

1) A. Tilloy. Le péril judéo-maconnique, Paris 1897 pag. 48 49.

[1]) cf. Grundriss der Allgemeinen Volkswirtschaftslehre. Partea II pag. 537. Leipzig 1904.

dacă iubeşte pe copiii săi, nu-i decât o căţea şi ea nu se poate ocupa de politică.

In cetatea comunistă ea va fi liberată de datoria reproducerii, de jugul familial şi religios, de lucrările menajului, de grija creşterii copiilor. Atunci femeea va fi liberă". (Lenin, „Humanité" 17 Noembrie 1924).

6. „Distrugerea capitalismului şi aplicarea metodelor teroriste în scopul prăbuşirei Statelor burgheze naţionale". (Leon Trotzki).

7. „Combaterea naţionalismului şi propagarea internaţionalismului comunist sub masca democraţiei, la început, şi apoi direct prin acte revoluţionare". (Zinoview).

8. „Comunistul integral nu cunoaşte nici sentimentul familial, nici sentimentul social, nici sentimentul patriotic, nici sentimentul moral, nici sentimentul onoarei acestea sunt slăbiciuni burgheze". (Zinoview, preşed. Internaţionalei a III-a).

Punctele de mai sus desvălue cu atât cinism doctrina din care profită exclusiv jidanii, încât nu mai este nevoe de nici un comentar. Poate crezi că exagerez, domnule cititor când accentuez că profitul este exclusiv jidovesc? Te rog ascultă următoarea mărturisire a jidovului *I. M. Noor*, făcută ca concluzie finală în cartea lui *„Christ-Messia ebreesc"*, Bucureşti 1923, după ce constată că popoarele creştine se sting înaintea desvoltării, „poporului ales". Iată ce scrie: *„Deocamdată, până atunci, revine în avantajul evreilor tendinţa de dezorganizare a Statelor actuale şi a aşezămintelor lor, cam în sensul dezorganizării din Rusia prin bolşevism, comunism. Căci de fapt comunismul nu este altceva decât o dezorganizare: dezorganizarea averilor actuale, cimentul Statelor creştine, din care rezultă şi schimbarea stăpânilor creştini ca în urmă să revină mai uşor nouilor stăpâni evrei"*.

Trecem mai departe la altă formă de „internaţională" profund hipocrită, inspirată şi condusă de jidani, în serviciul cărora stau şi câţi-va goimi mai mult interesaţi de cât naivi: aceata este *„Liga drepturilor omului"*. Ultimul substantiv spune totul: omul, fiinţa omenească despărţită de legăturile din cari s'a ridicat şi cari singure îl pot ocroti; omul care să stea deasupra graniţelor de patrie, omul cosmopolit, omul pentru care actuala organizaţie a Statelor naţionale nu trebue să mai însemne nimic, omul *internaţional*, aşa cum convine jidanului, acest individ trebue ocrotit ca şi cum societatea omenească alcătuită în State în evoluţia ei de zeci de mii de ani şi până astăzi nu ar fi lucrat cu străduinţă neîncetată de a asigura cea mai mare desvoltare posibilă fiinţei bipede grăitoare, pe care zoologia o numeşte *homo sapiens!* Solicitudinea dvoastră este de prisos dlor hipocriţi! Toate legile actuale din orice Stat dela cea mai fundamentală constituţie până la cel mai neînsemnat regulament de poliţie, în ultimă analiză, nu ocrotesc decât pe om în multiplele lui manifestări şi în feluritele forme sub care stăpâneşte natura. Nu acesta vă e gândul, dlor umanitarişti: ar fi să băteţi căi bătute din negurimea veacurilor. „Liga drepturilor omului" ca toate celelalte „internaţionale" este organizaţia prin care voiţi să ştergeţi din sufletul fiecăruia sentimentul de patrie spre a-l pregăti să devină mai uşor membru al unei republici universale, sub conducerea jidanului internaţional, aşa cum este proectate în „Protocoalele Inţelepţilor Sionului"

S'ar putea aminti cititorului multe alte forţe oculte, organizate pe temelii internaţionale: cum este *finanţa* actuală acaparată de jidani, *francmasoneria* condusă efectiv de jidanii care în luna August îşi va ţine a VII conferinţă internaţională cu reprezentanţii tuturor membrilor de pe glob; cum este *presa actuală mondială* la dispoziţia puterii jidoveşti în aşa măsură că nu putem afla din lumea largă decât ceeace cuvine patentaţilor semiţi. Vălul nepătruns, care acoperă Rusia sovietică, bântuită de toate mizeriile şi martirizată prin toate crimele ordonate de jidani, acest văl rămâne inpenetrabil prin faptul că atotputernicia semită în presă a impus o tăcere ce convine politicii lui Izrael. Această tactică, de mult practicată, o mărturisea însuşi jidanul *Saulus* la 1895 în revista „Wücherpille" dela Mainz. Apreciind stăpânirea presei din întreaga lume, ca un post de comandă, el spunea: *„din vârful acestui observatoriu noi putem să semnalăm cel mai mic fenomen ostil nouă şi să-l înăbuşim înainte de a încolţi"*[1]).

In afară de multe alte „internaţionale" care funcţionează spre a amăgi pe bieţii goimi şi a profita semitului modern, apare acum la orizont o „internaţională" proaspătă, îndreptată precis contra României, dar bine înţeles învăluită sub aparenţa de protectoare a unor interese mult mai largi decât ar putea să încapă în cadrul ţării noastre.

Este vorba de întemeierea unei *„internaţionale" a minorităţilor*, aşa cum o propune şi o susţine cu multă căldură, într'un număr din Iunie 1925, ziarul Clujan „Keleti Ujsag", organul tendinţelor democratice maghiare, susţinut în mare parte de jidanii dela fabrica Renner şi redactat tot de jidani dintre care unii emigraţi politici (foşti bolşevici) din Ungaria. Cum în Ardeal minorităţile creştine au ajuns la atâta decădere încât îşi încredinţează cauza delicată a naţionalităţii lor elementului semit din gazetăria locală, era natural ca jidanii să sufle la ureche partidului maghiar a se apropia de celelalte minorităţi spre a forma un bloc contra Statului român. Din această tactică desprindem două constatări: întâi, că jidanul duce de nas minorităţile creştine; al doilea că jidanul mobilizează contingentele minoritare contra Statului român. Te rog să nu uiţi aceasta domnule Român de baştină! Restul, cu aducerea în aceiaşi linie de luptă „internaţională" a tuturor minorităţilor din celelalte State, are o importanţă mai depărtată. Bine înţeles în capul semitului, provocator de discordii şi frământări, s'a mai născut un mijloc de a nelinişti Europa postbelică cu această internaţională a minorităţilor. Dar ţinta cea mai apropiată şi mai râvnită este stârnirea luptei în România, pentrucă cu cât jidanii ne vor slăbi mai mult cu atât îşi vor statornici mai uşor puterea peste aceste plaiuri, considerate ca adevărata Palestină.

Şi ce-a suflat jidanul partidului maghiar la ureche? Mărturiseşte singur autorul articolului mai sus menţionat: să se adereze, — s'a şi adresat — *Alianţei Universale israelite* „şi a cerut desluşiri asupra principiilor diriguitoare ale politicii minoritare, sau mai precis despre mişcările strategice ale acesteia".

Din punctul de vedere jidovesc nici nu se putea recurge la învăţăturile unui maestru mai luminat! Am văzut mai sus, ce ne destăinueşte scriitorul francez Tilloy despre machinaţiunile *Alianţei Universale israelite* în politica Europei din a doua jumătate a secolului trecut. Astăzi când puterea jidovimei este într'o creştere vertiginoasă, prin exploatarea beneficiilor de tot soiul câştigate în urma războiului mondial, astăzi instituţia intemeiată de semitul Crémieux este în măsură să servească mult mai eficace drept că-

[1]) cf. L. Vial, Le Juif Sectaire Paris 1899 pag. 201 notă.

läuză minorităţilor europene în lupta lor contra tratatelor de pace.

In ce ne priveşte, trebue să constatăm că istoria se repetă în liniile ei largi.

După cum România mică în faza ei de consolidare dela 1866—1880 a avut peste granițe cel mai înverşunat duşman pe jidanul internaţional; tot astfel România-Mare în faza ei de consolidare are peste granițe cel mai înverşunat duşman pe acelaşi jidan internaţional. Ca circumstanţe agravante pentru situaţia actuală trebue amintite două fapte:

1. Astăzi jidovimea internaţională îşi găseşte ca aliat puternic contra Statului român, cele 2 milioane de jidani din lăuntrul ţării, încetăţeniţi în contra voinţei generale a poporului român, şi deci înarmaţi în cu aceleaşi drepturi ca băştinaşii, dar bucurându-se de privilegiul formidabil ale bogăţiilor ce ni le-au acaparat.

2. Astăzi România întregită nu mai are oamenii mari ai României mici, nu mai are acei bărbaţi hotărâţi să înfrunte voinţa întregii Europe cum a făcut generaţia dela 1848 spre a ne păstra familia românească necontaminată de suflarea semită în contra congresului dela Berlin; cum a făcut spre a ne păstra suveranitatea cuvenită pe Dunăre în contra protocolului dela Londra dela 1883. Astăzi oamenii mici ai României-Mari fac diplomaţie pusilanimă, ca să strecoare barca Statului dela un val la altul; în România mică luntraşii dibaci au înfrânt marea bătută de furtună şi au dus vasul la limanul independenţii fără sarcini şi al naţionalităţii neprihănită de jidani.

Astăzi Basarabia se desnaţionalizează prin imigraţie jidovească şi guvernul face diplomaţie!

I. C. Cătuneanu

Formaţi opinia publică!

Pe pământul românesc cu ochii pierduţi în zare cauţi zadarnic sufletele de oţel ale proverbialului român „cu şapte vieţi în pieptu-i de aramă . . .“ Pretutindeni stăpâneste imperiul fricei şi al întunerecului. Este *frica* multora neorganizaţi de ceata organizată a celor puţini, dar tari în finanţe şi în credinţa dominaţiunei universale . . . Şi este *întunerecul* beznă ce stăpâneşte capetele plebei muncitoare, ameţită de vraja satanică a alcoolului ucigător şi lipsită de conştiinţa naţională.

Până când oare este ursit neamului nostru să sufere în boala somnambulismului, auzind să nu audă şi văzând să nu vadă?

În văzul tuturor oamenilor de bine, fiii rebeli ai ţării, iredenta minoritară, patrioţii, „subversişti“ ne trag la banca acuzaţilor pela tribunalele internaţionale, pe pieţele finanţei mondiale, şi noi „şovinii“ „intoleranţii“ „pogromiştii“ „criminalii“ avem partea suspinului înnecat şi murim cu dreptul în mână. Ce soartă amară este hărăzită românului în ţara lui!

Ne năpădesc revistele şi cotidianele străine, precum năpădeşte burniană în primăvară firicelul mititel al grâului de aur. Ne sfidează strălucirile aurului smuls din comoara pământului românesc şi încăput pe mâini străini. Pleacă dela noi codrii martori ai vremurilor de bejenie şi de vitejie, precum pleacă toamna paserile călătoare, şi cu ei pleacă pentru totdeauna şi freamătul lor fermecat, ca să vroiască zile senine, fericiri din bazme nu nouă, ci străinilor . . . Şi aceşti străini parazitări sub marca atâtor „labini“ şi „sterni“ pe banul nostru pleacă pentru a ne scoate nume de ocară, preste hotare.

Ţi-se pare, că vezi o maşină infernală a hazardului, care n'are alt rost, decât să frământe oase româneşti, să zdrobească în bucăţi tot ce e superb, nobil şi creştinesc pe glia muiată cu sânge de-al nostru.

În faţa acestui subversism organizat e bine oare să stăm cu mâinile încrucişate, zăpăciţi şi inconştienţi? Răspunsul este categoric nu, de o mie de ori nu.

Ce se alegea de Italia bunăoară dacă în faţa teroarei organizate a comunismului roşu, — care ştia să bată, să insulte, să aprindă şi să ucidă pe toţi cei nemulţumiţi cu flamura bolşevică — nu făceau zid piepturi de oţel gata să moară pentru tricolorul italian, să zdrobească hidra bolşevică, să naţionalizeze comorile mândrei Italii furate de străini şi înstrăinaţi, să spulbere toate organizaţiile clandestine ale francmasoneriei mercenare şi antinaţionale?!...

Răul în ţara lui *Mussolini* a fost aşa de mare, încât era nevoie de măsuri teroristice, pentru a-l curma din rădăcină. Credem, la noi nu este necesară teroarea, ci ajunge lupta conştientă în cadrele legii. Curentul naţional şi creştin în România, trebue să fie o mişcare *de ordine.*

Ce vom face aşadară? Iată ce. Ne vom pune în cumpănă toate forţele de cari dispunem şi vom face uz de toate mijloacele legale pentru a trezi din somnul morţilor pe toţi românii la conştiinţă, că în faţă ne stă deschisă ca o gură de crater cu clocot prăpastia ucigătoare de neam, spre care ne ademenesc toate sirenele străinilor parazitari şi a românilor necinstiţi, şi înstrăinaţi. Mai scurt spus vom *forma opinia publică naţională şi creştină* în ţară, la noi acasă.

Marele Apostol *Pavel* ne dă geniala formulă pentru propaganda evangeliului creştini „*oppurtune* importune“, adică trebue să propagi fără preget, *între* orice împrejurări, şi cu bun prilej şi fără prilej. Trebue să se ştie, că o idee nobilă, salvatoare prinde foarte uşor în inimile feciorelnice, necontaminate de zgura materialistă a mamonei. Istoria ne arată pilde eclatante, cum se poate propaga chiar şi o idee neagră, un sentinent de ura. Astfel în *Germania* a succes să se creieze în ajunul războiul mondial ura colectivă împotriva *Franţei* cu o perseveranţă şi metodă de pedanterie caracteristică germanului în toate întreprinderile sale, fiind dat concursul deplin al presei, societăţilor patriotice, universitarilor, istoricilor, filozofilor, politicianilor şi al altor apologişti pentru „Deutsche Kultur“

In lumea *modernă* e bine să ne dăm seama, că atmosfera întreagă este stăpânită de o ideologie specifică vremilor de azi. A trecut de mult era antropofagiei. Nu mai vrem să ştim că în lupta pentru existenţă omul ar avea concurente dobitoacele, cărora ar trebui să le declare război şi să dea lovitura de graţie precum a făcut *Eracle* în lupta cu leul dela Nemea, ori cu hidra dela Lerne. Ne repugnă astăzi un război de felul celui dintre Roma şi Cartaginea pentru dominaţie a şi exploatarea bazinului mediteran. Considerăm barbar gestul Atenienilor în războiul din Peloponez, când au ţinut să treacă pe sub sabie toată populaţia învinsului. Alianţele matrimoniale după patriarhalul adagiu „Tu Felix Austria nube“ nu mai au azi nici un fel de importanţă politică.

Sunt unele partide politice, cari şi azi în plin veacul 20 se dedau la cârdăşii aristocratice, absolutistice cu monopolul exclusivist al geniali-

tăţii de ocârmuire, iar temelia atotputinţei şi durabilităţii, politice şi-o construesc nu din adevăruri salvatoare de neam, ci din cointeresări adică bănci garantate, obştii spoliate, fonduri „manipulate“, industrii acaparate, şi alte multe industrializate şi comercializate. Observă însă iubite cititor, că orice cointeresare de acest fel este în măsură să sature abia o mică parte a populaţiei unei ţări, o oligarhie plutocrată, în dauna — şi aci este marele risc — mulţimei duse la sapă de lemn. Şi să vezi, când massele mari proletarizate cu aşa sistem puţin onorabil şi mai cu seamă antinaţional, se vor trezi la conştiinţa de sine, adică va vedea şi orbul anomaliile morale ale vieţii noastri publice, sau se va fi format pe deplin opinia publică în senz naţional şi creştin, — cum se vor mai clătina tronurile micilor crai cointeresaţi! Lumea începe să simţească tot mai mult, că de numele de „român“ se face azi abuz, şi nu tot celce-şi bate pieptul rostind acest cuvânt este totdeauna şi bun român, după cuvântul Sf. Scripturi: „Nu tot celce-mi zice mie Doamne, va intra în împărăţia cerurilor“.

Înainte de finele veacului 18, războaiele se intreprindeau în interesul caselor suverane şi al claselor domnitoare. Azi nu mai merge aşa, iar dictonul îngâmfat alui *Louis XIV.* „L'Etat, c'est moi“, astăzi îşi are o strânsă limitare prin „dreptul superior al naţiunei“, — după vorba lui G. *de Molinari* („Grandeur et Dècadence de la Guerre. Paris 1898. 117.)

Ideologia specifică a vremurilor de azi este că, *opinia publică stăpâneşte* pretutindenea, în toate Statele civilizate, în chip suveran. Poate un guvern să se pună deacurmezişul acestei foarte iredutabile, însă te întrebi până când? Poţi să te razimi pe vârfuri de baionete, însă să şezi ticnit pe ele este mai greu.

Dr. Gustave Le Bon constată cu drept cuvânt, că propagarea unei idei, a unui sentiment, pentru a-l face colectiv, constitue unul dintre *esenţialele temelii ale politicei,*-şi îşi motivează afirmaţiunea cu puternica definiţie: „L'opinion populaire constitue, dans les temps modernes, une force à laquellé les souverains eux-memes ne rèsistent guère“. (Enseignements Psychologiques de la Guerre Europèenne“ Paris 1920. 167.)

Opinia publică se prepară lent. Adesea voinţele inconştiente, în cari rezidă latent opinia populară este norma obligatorie a voinţelor conştiente pentru guvernanţi. Intrarea României în războiul pentru întregire a fost dictată prin şopotul tainic al conştiinţei populare. Se ştie, că ţarul Rusiei la erupţia războiului mondial personal dorea pacea, însă trebui să-şi dea seama imediat, că *astăzi* guvernul reprezintă sinteza voinţelor superioare celei proprii, pe cari el le canalizează, ca să nu fie în contra sa ori în afară de sine, ori altfel spus, el dirige nu crează evenmientele — şi aci rezidă toată arta politicei moderne.

Apostolat pentru creiarea şi cimentarea unei opinii publice poţi să faci prin presă, prin conferenţe, prin convorbiri particulare, prin demonstraţii, afişaj, şi multe alte mijloace admise prin lege. Ar fi o stângăcie de sigur, dacă cineva şi-ar inchipui, că singur e suficent pentru a creia opinia populară a unei ţări, ori când întreagă propaganda ar crede, că se poate face printr'un singur mijloc cum ar fi pildă o revistă. Noi avem datorinţa să formăm opinia publică a ţării în senz naţional şi creştin cu întreg aparatul mijloacelor legitime de propagandă modernă. Pentru a face o aluzie la demonstraţiile antisemite ale studenţimei, ţin se observ, că nimeni dintre conducătorii intelectuali ai mişcării creştine nu aprobă spargerile de geamuri şi insultele de stradă, însă în acelaş timp nimeni nu va contesta adevărul, că în demonstraţiile, atât de obişnuite în mişcările socialdemocrate şi totfelul de organizaţii moderne, până la cele religioase, ex. congresele euharistice catolice, rezidă o mare putere morală, în măsura să creize o opinie în jurul unui curent.

Când în istoria omenirei se deslănţue furtuni vijelioase asupra popoarelor, atunci Dumnezeu pune în balanţa sa naţiunile, pentru ale constata superioritatea morală şi intelectuală a unora faţă cu altele. Cununa de lauri se pune pe fruntea aceleia, care poate să presteze maximul de energii sau virtuţi morale. Declaraţia lui *Dr. Steinmetz* „Die Weltgeschichte ist das Weltgericht“ cuprinde un adevăr profund. (Citat la Norman Angell „La grande illusion“ Paris 1910. 130.)

Programul primenirei morale a naţiunei noastre pe temeiul principiilor creştine nu poate să facă decât cinste oricărui fiu al ţării. În această direcţiune trebue să conducă poteca idealurilor noastre, iar opinia publică a României cu concursul tuturor mijloacelor legitime în acest senz trebue să o formăm.

Nu ne mulţumim să luăm şi noi un loc modest alături de alte fiinţe, ci dorim să trăim şi viaţa să ne fie încoronată de biruinţă, în conformitate cu legea biologică pusă de *Félix le Dantec* în această formulă: Étre c'est lutter, vivre c'est vaincre.

Băile Felix, 20 Iulie 1925.

Dr. Titus Malaiu.

Plâng Moţii!

In creerii munţilor Apuseni, nu departe de câmpia Turzii unde îşi doarme somnul de veacuri Marele Mihaiu, se svârcoleşte în desperare o frântură de popor, viteaz şi mare pe vremuri. In înfundătura văilor, din cari ţisnesc isvoarele pururea curate ale Arieşului, un popor sufleteşte şi trupeşte curat odinioară, îşi trăeşte cele mai grele şi hotărâtoare zile din viaţa sa. Sunt moţii, mândria de eri al neamului românesc, a căror naştere în creerii munţilor acestora se perde în negura vremurilor trecute. Parecă natura şi destinul neamului nostru i-a pus pe locurile acestea, pline de bogăţii, ca să păzească comoara sfântă, ce se ascunde în pântecele lor. Se pare, că chemarea sfântă de custode a legat atât de strâns sufletul moţului de dealurile mari şi multe, cari la suprafaţă nu arată ce bogăţii ascund în măruntaele lor. Şi moţul şi-a făcut veacuri dearândul cu cinste datoria. Deşi prin vremuri vitrege i s'a furat avuţia de către neamuri străine, moţul a rămas neclintit la datorie; a păzit munţii, formând o fortăreaţă neinvincibilă, cu gândul la un viitor mai bun, mai bogat şi mai fericit pe seama nepoţilor şi strănepoţilor lor.

Tot ce este aur în istoria naţională ardeleană tot ce este sfânt, idealism, vitejie românească aici îşi are obârşia şi aici s'a manifestat pe vremuri de grea încercare. In dosul strâmtorilor uriaşe, la Gura Ursului, la Dealul Mare, la Fântânele, s'a frânt şi potolit urgia vrăşmaşului şi s'a cimentat viitorul neamului românesc. Munţii Apuseni au fost fortăreaţa, bastionul românismului şi a credinţei strămoşeşti, cari au încălzit sufletul atâtor generaţii de români şi a căror tragedie, suferinţe şi lacrimi au contribuit a da *Ţara*

noastră de azi, mândră şi bogată. Braţul şi inima sângerândă a moţului a arătat lumii, că trăeşte un popor rămas moştenire pe plaiurile acestea dela Daci şi Romani care cere libertatea, dreptatea.

Moţul mândru odinioară în lupta grea cu soartea amară, pururea la pândă în apărarea pământului, codrilor, fără nici un ajutor, amăgit, huiduit, chinuit şi-a perdut fala, braţul tare de odininară, degenerând azi ca rassă. Dar ardea în sufletul amăgit şi însetat după libertate şi dreptate dorul zilei mari, când se vor rupe lanţurile grele şi va răsări libertatea şi dreptatea Românească. Aştepta moţul cu dor aceasta zi, ca şi sluga credincioasă, răsplata credinţii sale; doar speranţa aceasta îi mai ţinea şi încălzea sufletul chinuit, umilit, dar neînfrânt.

Azi cine ar cuteza să intre în creerii munţilor Apuseni pentru a vedea moţul de odinioară, se va înşela amar. Lanţurile grele s'au rupt, dar răsplata credinţei atât de mult aşteptată, cu atâta ardoare, de atâtea veacuri n'a sosit încă. Moţul şi azi îşi încarcă amarul, plecând pe calea pribegiei „după sare şi fărină".

Codrul, — fratele, — părintele moţului, pentru care a scurs atâta sânge şi lacrimi — încă nici azi nu e a lui; neamuri străine doboară şi azi brazii falnici şi fiecare lovitură de secure taie adânc în sufletul moţului aproape stâns de vlagă. Fiecare brad trântit la pământ de mână străină, loveşte crunt în inima moţului secătuit, istovit şi chinuit.

Cel care priveşte cu sfinţenia recunoştinţei în inima munţilor Apuseni se va înfricoşa la vederea acestor stări disperate şi-şi va pune întrabarea în inima-i îndurerată: asta-i răsplată care o merită moţii dela naţiunea întregită, pentru jertfele uriaşe, pentru sufletul nobil şi cald al strămoşilor lor? Asta-i răsplata dată nepoţilor lui Horia, Cloşca, Iancu pentru sângele vărsat, pentru cei 80 de moţi arşi de vii pe rugul lui Urmanci?

Aşa înţelegem noi urmaşii fericiţi ai atâtor generaţii istovite în lupte, pentru întregirea fraţilor, răsplata credinţei şi jertfei?

Care parte a poporului român din Ardeal şi Banat a arătat gradul cel mai înalt de vitejie şi jertfe pentru idealul unităţii naţionale, dacă nu moţii lui Iancu? Deci acestui popor îi datorim întâi de toate rocunoştinţă, cinste şi bunăstare!

Cum ne închipuim să regenerăm rasa nobilă a moţului dacă nu prin protecţia acestuia, prin ajutorare lui? Şi care este cel mai real ajutor, dacă nu codrul! Acesta a fost şi trebue să fie al moţului!

Nu lăsaţi hoarde străine să pângărească codrul sfânt al moţului, în care s'a născut şi susţinut vitejia românească, nu lăsaţi cei chemaţi pentru a veghea asupra bunastării ţării să se pângărească de mâni străine cea mai scumpă comoară a unui popor, cinstit, viteaz şi mândru de naţionalitatea sa!

Săriţi în ajutorul acestui popor ameninţat, ridicaţi-l, ajutaţi-l, să devină iarăşi falnic, mândru, curat plin de veselie şi curajios. Ca odinioară dacii, din viţa cărora se trag.

Eri străinul i-a dus aurul, azi tot străinul îi duce bradul? Ce amar îi mai rămâne? Ce amar îi mai răsare pe sterpele dealuri şi văi întunecate şi strâmte.

Doar crâşmele răsar, ca'-în bătătură iarba, otrăvind trupul acestor nenorociţi, meniţi peirei. Iar dincolo rânjesc duşmanii, aşteptând ziua răfuielii, când se perde moţul, deschizând cărarea drept în inima României. Căci trebue să se ştie, *până când moţul veghează, ori cât de umil, slăbit, chinuit, flămând, el va apăra coasta apuseană a ţării, în faţa lui se va sfărâma undele vrăjmaşe*. Dar mâine ce va fi, când se va perde moţul? Căci dacă nu se va purcede la protecţia urgentă şi adevărată a moţilor, atunci în scurt timp Munţii Apuseni vor fi pustii, doar amintirile vor mai vorbi de fala de odinioară, doar în umbră nopţii şi-a tăcerii se vor mai strecura sfioase sufletele eroilor căzuţi pentru deşteptarea şi desrobirea neamului, iar murmurul apelor, rămase fără pretini vor deplânge îndelung, duios moartea acestui popor brav, viteaz, dar nenorocit!

Trebue să se ştie, în Munţii Apuseni a încolţit adânc molima: sifilistul, tuberculoaza şi alcoolismul. Degenerare, slăbire, istovire. Iată bilanţul ultimilor decenii!

Iar restul îl macină alcoolul, subalimentarea, robotul greu. Mor copii, degenerează rasa. Ce-am avut mai scump ni se prăpădeşte. O parte a sufletului nostru piere odată cu moartea moţilor şi noi dormim în faţa acestei mari tragedii naţionale! Parecă s'a conjurat şi natura, nu numai străinii pentru stârpirea rasei nobile a moţilor şi noi, fraţii, lăsăm să moară în cea mai neagră jale şi sbucium, sângele nostru.

Azi-mâine munţii Apuseni vor răsuna de jale. Eri, alaltă-eri moţul în faţa marilor primejdii, se refugia în codrul lui; azi-mâine unde se va furişa când codrul este doborât şi dus în ţări străine? Eri avea un ideal măreţ, libertatea şi întregirea naţională, azi ce ideal îi va mai încălzi sufletul, când mâna însetată de frate nu-l ajută, ci îl respinge?

Cel ce dă în moţ, dă în interesele vitale ale neamului românesc!

Cel ce nu înţelege rostul adevărat al moţilor în Munţii Apuseni şi nu aleargă pentru întărirea lor, face o îndoită crimă, căci prin nimicirea moţilor, fatal se nimiceşte însuşi naţiunea în părţile aceste.

Lăsaţi codrul moţului, nu vă atingeţi de dânsul, lăsaţi să-şi cânte dorul şi doina arzătoare, fericit, nesupărat de nimeni, între brazii falnici, crescuţi pe coasta dealulilor, cari au protejat atâta vreme moţul, el singur îşi va îngriji de soarta sa, cum a făcut-o şi până acum, şi neamul va avea un razim puternic o cetate de veghe în faţa urgiei, căci *moţul mulţumit, sănătos, regenerat nu va lăsa nici când, să treacă încă odată năvălitorul străin pe pământul sfânt al suferinţelor noastre.*

Moţul ştie ce este recunoştinţa!

Asta ar trebui să fie politica reală a noastră! Răsplata muncei, credinţei şi vitejiei.

Altfel plânsul înfundat ce străbate azi încă sugrumat din văile ascunse şi întunecate ale Munţilor Apuseni se va preschimba în hohote de plâns, amar şi jalnic, răpind o parte din sufletul sfânt al neamului nostru.

Munţii Apuseni plâng şi plânsul lor trebue să-l audă toată suflarea românească! Unde eşti Mamă dulce să alini durerea şi desperarea copiilor Tăi, credinciosi şi nenorociţi? Nu le auzi glasul tânguitor de per zare?

Înzadar încearcă Ministerul Sănătăţii regenerarea moţilor prin ridicarea de ambulatorii, spitale, prin echipe volante medicale, necruţând bani, pentru însănătoşirea lor, dacă starea materială a lor rămâne tot aşa cum a fost şi dacă se despoaie de codru. Măsura luată de către Ministerul Sănătăţii este laudabilă dar fără ajutorarea materială a populaţiunii nu duce acolo unde ţinteşte Serviciul sanitar al ţării, la însănătoşirea şi întărirea poporului cutropit de boale.

d,

Şcolile evreieşti din Ardeal

Comunicarea dlui senator Dr. Vasile Bianu

Domnilor senatori! In sesiunea trecută am avut onoarea să fac o comunicare cu privire la *limba de propunere ungurească în şcolile evreilor* din Ardeal. Fiindcă evreii perzistă în atitudinea lor şi pentru ca să vedem şi măsurile pe cari onoratul guvern, şi în special dl ministru al instrucţiunii publice, le-a luat în privinţa aceasta, m'am hotărât să revin asupra ei prin comunicarea de acum.

In şcolile din Ardeal, evreii, pe vremea stăpânirii ungureşti, erau obligaţi să propună în limba Statului, ca limbă oficială, iar limba ebraică ca limbă maternă. Când Statul român a trecut în drepturile Statului maghiar, s'a cerut, cu tot dreptul, ca evreii să înlocuiească limba ungurească cu cea română, care acum este limba oficială a Statului, rămânând ebraica cu toate drepturile ei de limbă maternă.

Dar, spre cea mai mare mirare a noastră, *reprezentanţii comunităţilor evreieşti, chiar dela început au luat o atitudine făţiş ostilă în contra acestei măsuri drepte luate de Statul român, pretextând că ei nu înţeleg să înveţe limba română, istoria şi geografia României, întrucât ei vrea să înveţe şi mai departe ungureşte,* fără să ţină seamă că ei, evreii din Ardeal, sunt acum cetăţeni români şi prin urmare, Statul nostru are tot dreptul să-şi impună limba sa oficială în şcolile evreieşti, în locul altei limbi, care acum este a altui Stat străin.

Cu toate ordinele date însă, evreii se încăpăţinează şi nu vrea să se supună, ba, din timp în timp, ei dau la iveală accese de *acut maghiarism.* După 5 ani de stăpânire românească, paşnică şi îngăduitoare pentru toate minorităţile, comunitatea evreiească din Oradea-Mare, printr'un memoriu revendică ca limbă maternă în învăţământ pe cea maghiară, arătând că sufletele evreilor au fost cucerite de ideia maghiară şi că, prin urmare *evreimea din Ardeal fiind maghiară,* urmează ca şi limba din învăţământul lor să fie cea ungurească. Mai mult, rabinii, prin predicile *ţinute întotdeauna în limba maghiară,* îi îndeamnă să stăruie în această hotărâre. Iată un mic citat dintr'o predică rostită în Oradea-Mare, în templu, de către primul rabin neolog Kecskeméthy: „Precum numai moartea poate separa spiritul de corp, tot aşa legea eternă a naturii cere că cine s'a născut evreu maghiar, să rămână maghiar până la sfârşitul vieţii sale!“ (Murmure).

Din aceste reise, destul de lămurit, că evreii ardeleni nu să agită ca evrei, ei ca maghiari, vorbindu-ne de *sufletul lor maghiar,* de scumpa lor *ideie maghiară,* etc.

Intenţiunile lor duşmănoase, la adresa ideei de Stat naţional român, sunt manifestate pe faţă şi trebuiesc relevate. Neadevăr spune primul rabin din Bucureşti, dl Schor, că la congresul evreiesc din Oradea-Mare a constatat că evreii de acolo sunt foarte buni patrioţi şi dornici de a-şi însuşi limba ţării, trecând cu vederea că în timpul din urmă evreii din Oradea au mai înfiinţat două şcoli comerciale de băieţi şi de fete, cu limba de propunere maghiară, întocmai ca în liceul comunităţii lor.

Dlor senatori, în faţa acestora nu se poate să nu ni se revolte sângele şi să nu ne întrebăm cu îngrijorare: cum se poate ca în România-Mare să se rostească astfel de predici şi prin predici să se manifesteze un astfel de patriotism rău plasat, după cum o face prim-rabinul din Oradea?! Noi ştim că datoria unui rabin nu este să facă astfel de manifestaţii, şoviniste, mai ales de pe amvon şi mai cu seamă pentru Ungaria, unde evreii sunt maltrataţi şi omorâţi! La congresul evreilor, ţinut în timpul din urmă la Timişoara, ei au hotărât să se continuie cu nesupunerea la ordinele guvernului, pentru introducerea în şcolile lor a limbei Statului, în locul celei maghiare, votând, în acelaşi timp, *recunoştinţă deplină Ungariei, pentrucă a desrobit populaţia evreiească. (?!)*

Tabloul este crud de semnificativ şi nu se poate trece cu uşurinţă peste el, pentrucă în adevăr ceeace s'a hotărât la Timişoara, o vedem de mult la evreii din Ardeal. Ziariştii evrei redactează ziare şoviniste maghiare, şcolile evreieşti întrebuinţează cărţi din Ungaria, de după 1919, din cele publicate de guvernul maghiar, după cele mai noui prescripţiuni ale propagandei sale şi oprite în România, iar evreii din partidul maghiar votează, alături de unguri, protestul dela Târgu-Mureş pentru Liga Naţiunilor.

Aceste agitaţiuni ale evreilor sunt inteţite şi susţinute viguros de minoritatea şovinistă maghiară. Iar străduinţa acestia se explică, prin faptul că împreună cu evreii, minoritatea maghiară câştigă numericeşte; lucru de mare importanţă, când ne gândim că se trimit numeroase proteste în numele celor *două milioane de unguri* din Ardeal!

Evreii ar trebui să se pătrundă odată de ideia, că dacă Statul român a acordat dreptul fiecărei minorităţi de a se cultiva în limba ei, el cere ca acest privilegiu să se respecte întocmai. Limba maghiară nu poate fi limba maternă a evreilor şi nu se poate admite ca nemaghiarii să fie instruiţi într'o limbă impusă de un trecut dărâmat de triumful unor principii mai generoase şi mai umanitare. Nu se poate admite ca în ţara românească *minorităţile maghiare* să continue a fi câmp de penetraţie şi de menţinere a maghiarismului, iar în faţa străinătăţii să servească drept sprijin al acuzaţiilor şi pretenţiunilor nesăbuite ungureşti.

Scuza că evreii n'ar avea cărţile didactice necesare în limba lor nu poate înşela pe nimeni. Evreii constituindu-se în *minoritate etnică, politică şi culturală* şi pretinzându-se ca atare, ei trebuie să facă dovada acestei constituiri şi pretenţii. Declarând acum că nu o poate face, această minoritate îşi loveşte singură existenţa ei, şi în acest caz este datoare să înveţe limba Statului, ale cărui legi o protejează şi, prin urmare, nu se poate plânge că-i lipsesc cărţile trebuicioase. A stărui să ceară ca se continuie a învăţa în limba Statului opresor de mai înainte este un lucru ilogic şi suspect.

Intru cât priveşte somaţia evreilor din Oradea-Mare că, dacă cererea lor nu se admite, ei vor protesta în faţa străinătăţii, este o insolenţă. Acest şantaj s'a mai încercat, dar el nu a prins atunci când România era mică, cum o să isbutească astăzi? Iar acei cari îl încearcă trebuie să fie aduşi repede la simţul realităţii.

Nu pot trece cu vederea nici cererile marelui rabin al Basarabiei, dl Ţirelson, care este şi deputat, adresate dlui ministru al istrucţiunii. Intre acestea, cea mai ciudată şi cu totul excepţională este cea dela No. 7, prin caracterul ei îndrăsneţ, şi care sună astfel: „Infiinţarea în toate liceile şi şcolile medii de băieţi şi de fete a unei catedre de religia mozaică şi a istoriei sacre, care să se predea de profesori evrei calificaţi de către un rabin confesional; predarea să se facă simultan cu predarea religiunii creştine; salariul acestor profesori să se plătească de Stat; aceşti profe-

sori să se bucure de toate drepturile colegilor lor".

Ei bine, dlor senatori, *cu tot dreptul îi putem întreba pe evrei, ca să ne spună în care țară din lume s'a introdus un asemenea regim școlar și religios în favoarea populației evreiești?* Nici chiar în Rusia lui Trotzki evreul! Invățământul confesional în școlile minoritare se bucură la noi de o libertate desăvârșită, atâta timp cât el nu atinge interesele superioare ale Statului.

Evreii din provinciile alipite nu trebuie să revendice cereri primejdioase și absurde, cari nu pot aduce nici un folos populațiunii evreiești din țară, ci, dimpotrivă, sunt sortite să provoace discuțiuni iritante. In cadrul politic și cultural al României nu pot pătrunde organizații confesionale arhaice, cu un pronunțat caracter de Stat în Stat.

Evreii cari n'au sentimente românești și nici o legătură sufletească cu țara noastră, trebuie să știe că nimeni nu se gândește să-i persecute în cuprinsul României-Mari, dar nici ei nu pot să constituie Stat în Stat, și aceasta trebuie să o știe în propriul lor interes. Față de minorități noi românii nu putem avea decât o singură politică: *respectarea drepturilor, reprimarea abuzilor!*

Termin, dlor senatori, mulțumindu-vă de atențiune și rog pe dl ministru al instrucțiunii publice să ne spună care sunt măsurile luate pentru respectarea drepturilor limbei oficiale a Statului în școlile evreiești și întru cât aceste măsuri sunt respectate? Iar pe dl ministru al cultelor îl rog să binevoiească a lua dispozițiuni ca să se controleze îndeaproape acțiunea clerului israelit și predicile pe cari rabinii continuă a le rosti pretutindenea în Ardeal în limba maghiară, în spirit iredentist maghiar, și a lua măsuri în consecință. (Aplause prelungite).

Nu e prima dată ... când sancțiuni nu se dau.

Oameni de nimic se găsesc pe toate drumurile. Mai ales azi, după măcelul general ce-a încins lumea, ei au apărut ca ciupereile după ploaie.

Îi vedem peste tot: cocoțați în demnități pe cari nu le merită pentru că sunt: „incapacități constatate" dar au ajuns pentru că-s rude cu cutare . . .; trimiși în misiuni speciale, tot pentru acelaș binecuvântat motiv; în fine îi vedem oriunde simțesc ei că e rost de procopseală; Trăiesc în mijlocul nostru, în societatea noastră. Mai mult, adesea ne sunt cei mai buni, cei mai intimi amici. Ne destăinuim atâtea și atâtea, încât orice fel de bănuială este exclusă.

În realitate ce crudă deziluzie! Aceşti „oameni-măști", cari ne par în față de o sinceritate dusă până la sacrificiu, ne sunt, atunci când interesele le dictează, cei mai nemiloși dușmani. Aceste „mere putrede", de cari, din nenorocire, în societate sunt destul de multe, acestea sunt cele mai periculoase. Tocmai când ne gândim la vre'un bine din partea lor, ne trezim cu cel mai mare rău.

Fără să vreau îmi vine în minte adeverirea zicalei românești: „Fereste-ne Doamne de prieteni, căci de dușmani mă feresc eu".

Aceștia, am zis și zic încă, sunt câinii cari mușcă pe furiș, către care trebuie să avem îndreptată toată atențiunea și să nu ne lăsăm atrași de vorbele umflate ce sunt în stare să debiteze. Corupția la ei a pătruns adânc, până în măduva oaselor. Arginții lui Iuda, lucioși și sunători i-au orbit, i-au amețit. I-au adus într'o așa stare încât să li se ceară orice au ei mai scump pe lume și n'ar fi în stare să ezite un singur moment. Exemple palpabile cred că sunt vii în mintea tuturor.

Zilele acestea unele ziare — exclud anumita presă — ne-au adus vestea unui nou sistem foarte îngrijoritor. Anume sistematica dispariție sau rătăcire, de un timp încoace, a pachetelor cu ziare și publicații, cari a înțeles să dea diferite știri sub adevărata lor lumină și cari potentaților dela *„anumita presă"* le convenia să rămâie necunoscute, sau cunoscute numai sub falșa relatare din coloanele lor.

După cum era și natural, cercetări, adrese, rapoarte, nimic nu se descopere, totul rămâne învăluit în cel mai de nepătrus mister.

Dacă alții se fac, sau nu vor să găsească cauza acestor triste evenimente, s'o desvăluim noi, după cum și-au explicat-o și alții. — Funcționari, români, în serviciul postal, oameni în mâna cărora ne este încredințat transportul avutului nostru — plătiți gras din arginții lui Iuda, fac să dispară sau să se rătăcească pachetele cu ziarele cari înțeleg ca în coloanele lor să facă și operă românească, dând pe față machinațiunile hidrei însetate de sânge creștinesc. Ce siguranță putem avea, cu acești rătăciți cari nu pot sau nu vor să înțeleagă că prin această crimă a lor, înlesnesc subminarea de către aceste hidre, a tot ce mai e românesc? Ei nu vor să cugete că pentru un pumn de arginți ademenitori, sunt acoperiți în schimb de tot disprețul și blestemul acelora cărora le-a smuls hrana de toate zilele, le-a furat singurele publicațiuni de unde se pot adapa fără frica de a fi otrăviți.

Otravă este destulă, fabricată zi și noapte de hidra ce ne pândește cu ochii atâtor capete. Publicații pornografice, otrăvitoare ne inundă susținute din belșug cu bani jidovești storși din sudoarea bietului creștin. Ele se vând ca pâinea cea caldă, pentrucă se servesc cu măiestrie, în ademenitoare tăvi de aur.

Intrați prin librăririi, depozite de ziare și reviste și vă veți vonvinge.

În acelaș timp vă veți convinge și de alt fapt care oferă un spectacol plin de duioșie: Ziare, cărți, reviste — cari și-au înțeles rostul lor în aceste timpuri cu un suflu cald, lipsit de mirosul pestilențial specific unei anumite categorii de indivizi — stau înțesate în rafturi netăiate, necercetate, cu praful uitărei gros pe ele. În vitrine veți remarca reviste — cari n'ar trebui să lipsească din casa oricărui bun român — cu coperta decolorată de timp. Câtă rușine!

„Domnilor, pretinși intelectuali, nu credeți c'ar fi timpul să vă convingeți că acestea din urmă, ar trebui să fie cele dintâi, că sunt mai preferabile, otrăvei pe care o sorbiți sistematic cu atât nesaț? Nu vă gândiți că veți ajunge intocsicați la un moment dat, copleșiți de otrăvuri și când orice măsură va fi tardivă?"

Trebuie să vie medicul cel mai nemilos, care să taie răul din rădăcină, care să cauterizeze cangrena ce amenință să se întindă.

Posteritatea nu va avea pentru acești vânduți ai neamului decât cuvinte de dispreț încât ar merita nici să nu fie înmormântați în acest pământ pe care l-au murdărit.

Către voi, vânduți ai neamului, către voi care serviți în diferite mo-

duri interesele leprei care ne sugrumă, în dauna celor mai sfinte interese a neamului nostru, către voi mă adresez, deschideţi-vă ochii mari, urechile largi, înţelegeţi odată că continuând tot aşa sunteţi criminalii neamului vostru, ai copiilor vostri cari vă vor blestema. Daţi jos masca, care vă murdăreşte obrazul, căci un moment de întârziere, poate fi fatal.

Acesta-i noul eveniment, din inepuizabilul stoc de evenimente murdare, patronate de arginţii jidoveşti.

Ce atitudine înţeleg a lua, cei în drept? Noi cetăţenii aşteptăm şi chiar pretindem să se facă lumină într'o chestiune ce pe lângă interesele noastre personale, interesează însuşi existenţa neamului nostru.

Un cetăţean.

Presa noastră

S'a zis totdeauna că presa este a patra putere în Stat. Dacă ea ar fi oglinda fidelă a manifestaţiilor în viaţa publică pe toate terenurile, dacă ea ar deveni o arenă de lupte principiale, atunci în adevăr ar fi o putere de control şi ar cadra ca o opinie de care să se ţină seamă; dar când ea mistifică voluntar adevărul, când blamează persoane pe nedrept şi ridică osanele celor ce nu le merită, când scornesc fapte nepetrecute, ca perfect autentice, ea nu este decât o tarabă speculatoare a hârtiei umplute cu litere de venin.

Să arunci o privire asupra întregei game a cotidianelor noastre din capitală, de diverse coloraţii politice, sau anti-naţionale, naţionaliste de circomstanţă, şi vei vedea articole unde acelaş fapt este descris sub atât de diverse aspecte, încât media făcând-o, nu poţi extrage jumătate de adevăr.

Sunt ziare cari dintr'un accident văd pogromuri, dintr'o discuţie, bătae, dintr'o lege, o lovitură de Stat şi dintr'o întrunire, revoluţie.

Altele tratează bătaia ca o mângâere, schingiuirea, o distracţie iar o grandioasă manifestaţie, o ceată de derbedei.

In loc ca faptele să se proecteze în toată intensitatea lor, sunt transformate şi chiar mutilate după prizma prin care priveşte cutare reporter, sau director.

Este natural să nu vezi aceleaşi păreri în toate ziarele căci prin aceasta înţeleg distincţia între partidele ale căror organe sunt, dar ca să vezi în „Cuvântul" că generalul Averescu este o „târâtoare umedă" şi „Indreptarea" îl prezintă ca „cel mai mare om de Stat"; Iorga este în acelaş timp „creer de găină" şi „Luceafărul României" este cel puţin ilariant.

Atunci când cauţi să te orientezi în viaţa politică a partidelor, intri într'o babilonie, de unde doar renunţarea definitivă te scoate.

Nu este cruţată nici viaţa intimă a omului, chiar când nu aduce un profit.

Aceasta la ziarele politice.

Dar, Doamne, avem şi unele „independente". Este presa din Sărindar în frunte cu „Dimineaţa" şi în coadă că „Facla", unde fiecare rând e o insultă şi fiecare articol, o provocare.

Acolo nu sunt cruţate cel puţin sentimentele mulţimei. Elemente eterogene, contrarii aspiraţiilor acestui neam, devin mentorii oamenilor politici, ba chiar al poporului întreg, provocând şi ţipând congestionaţi când provocarea a dus la exasperare şi la reacţiune.

Nimic nu e sfânt pentru ei, decât ceeace le aduce un venit. Devin apărători pe rând a tuturor ideilor, după cum e nota de plată.

Sunt umanitarişti aici toţi Braunsteinii şi Blumenfelzii sau toate pseudonimele de cronicari, dar când e vorba de Palestina, sunt cei mai şovini.

Sunt contra religiei noastre, pe care o consideră ca o ghiulea legată de piciorul liber-cugetătorului, sinagoga însă e sfântă.

Sunt contra capitalismului, atât cât teoria nu se aplică propriei lor pungi şi sunt în fine redactori la două ziare, unde una şi aceiaş persoană scrie articole diametral apuse.

Aceasta e presa „independentă".

Avem ziare cari şi-au menţinut până la un punct o atitudine independentă, apoi producând o discontinuitate devin apărătorii celor ce i-au acuzat cu vehemenţă şi caută să ponegrească pe cei ce i-au avut prieteni. E bine a spune ceva, cu destulă durere despre „Universul". Acest mare şi popular ziar, ce face fala românismului, în buletinul dela desbateri parlamentare tratează discursurile, marelui poet naţionalist, Octavian Goga drept întreruperi, iar alegaţiunile unor „trădători" cum i-a numit odată, apar în ampla lor formă.

Dacă acest ziar ar face abstracţie de politică, pe drept cuvânt ar fi, el singur, a patra putere în Stat.

Şi acum te întrebi: Cum de a ajuns sanctuarul presei o asemenea tarabă?

Explicaţia nu o poţi găsi decât prin introducerea în scrisul românesc a elementelor streine, care nu pierd nimic, nu-i mustră nici o conştiinţă, când aruncă cu noroi în oricine, pe drept sau pe nedrept.

Acest fapt petrecându-se în multele ziare ale finanţei semite cu timpul a molipsit marea parte a presei cu veninul ei, pentru a ne face azi să asistăm la acest odios spectacol.

Şi lucrurile nu se vor îndrepta decât greu.

Numai o presă ieşită din adevăratul sinţimânt patriotic scrisă de oameni în vinele cărora curge adevărat sânge românesc, va putea da omului acea hrană zilnică sufletească fără ură şi fără pătimire.

Numai atunci vor fi alungaţi zarafii din templu, atunci vor vedea „dervişii condeiului" că această meserie cere cinste, muncă şi adevăr.

Ion Fotiade
Student-inginer, Consilier al Uniunei Naţionale a Stud.-Români

Semne bune

Constatăm cu satisfacţie că numărul cărţilor, studiilor, publicaţiilor cari denunţă marelui public *pericolul jidovesc* se înmulţesc şi se ridică tot mai mult la un nivel de cercetare ce impune respect. Printre acestea aducem la cunoştinţa cititorilor noştri studiul dlui *Alexandru Constantinescu* maior în retragere, întitulat *„Socialismul"* apărut la Brăila în 1924. Autorul studiază origina doctrinei socialiste, îi examinează conţinutul care nu este de cât un comunism deghizat, trece la această doctrină şi dovedeşte cum totul este o teorice, plăsmuită de jidani spre a distruge mai uşor în profitul lor actuala ordine socială şi creştină. Din interesanta carte dăm următorul capitol întitulat: *Origina venirii şi stabilirii jidanilor în România.*

„După relaţiunile istorice, Jidanii s'au pripăşit în ţările române, venind din Asia, cu ocazia năvălirilor armatelor turceşti, pe cari le însoţea, exercitând profesiunea de spioni ai cu-

cerirei otomane, acaparând apoi comerţul şi ruinând prin uzură populaţiunea băştinaşe.

La 1562, Despot-Vodă, Domnul Moldovei, ca să scape ţara de acest flagel, i-a alungat din ţară.

La 1579, Petru Schiopul, a întrebuinţat aceiaşi măsură:

La 1593, Mihai Viteazul, mai drastic, i-a trecut pe toţi prin ascuţişul săbiei.

Dela 1600—1821, ţările române au fost curăţite de aceşti vagabonzi asiatici; dar la 1821, cu ocazia eteriei greceşti, aceste hoarde au năvălit din nou, ca lăcustele, în ţările române, unde găseau belşugul şi putinţa de spoliare, şi s'au pripăşit acolo, la adăpostul dezordinei din ţară, aducând populaţiunea în sapă de lemn.

La 1832, era în ţările române numai 2 mii de jidani.

La 1840, numărul lor s'a ridicat la 20 de mii.

La 1850,	au fost	120 de mii.
La 1860,	„ „	240 „
La 1870,	„ „	360 „
La 1880,	„ „	480 „
La 1885,	„ „	600 „
La 1919,	„ „	1.590 „

La 1923, au ajuns la cifra de peste două milioane.[1])

Această creştere a populaţiunei jidoveşti, dovedeşte, că ea este rezultatul unui plan de invaziune jidovesc, bine stabilit.

Profesiunea exercitată pe spinarea populaţiunei române, de aceşti musafiri nepoftiţi, este aceea, care este impusă de religiunea lor: Spionajul, uzura, uzurparea capitalului şi a proprietăţei, contrabandele, monopolizarea comerţului, falimentele, incendierea caselor asigurate, mituirea, corupţiunea, prostituţia, monopolul măcelăriilor, pentru a putea alege carnea cuşer pentru ei şi a da pe cea necurată, numită trif, creştinilor.

Repauzatul, fost ministru, Aurelian, în cartea sa „Economia Naţională" spune: „Vom fi totdeauna recunoscători acelor români, cari au lucrat pentru a scăpa ţara de aceşti prădători de meserie, cari sunt pe cale de a cotropi isvoarele de trai şi a se substitui poporului român în comerţ, arte şi mâine şi în politică".

Trecutul să ne servească de lecţiune şi să lucrăm cu bărbăţia ce o insuflă patriotismul şi dreptul de conservare, pentru ca România să fie a românilor.[2])

Marele patriot a murit cu credinţa, că urmaşii săi vor sta de veghe la căpătâiul neamului, împiedicând dela început răul a se întinde, dar amar s'a înşelat.

El ar vedea cu groază astăzi, că jidanii ş'au aşezat bine temelia clădirei lui Izrael, pe pământul românesc.

Ei au obţinut, prin presiunea marilor noştri aliaţi de ieri, drepturi politice şi privilegii ofensătoare pentru suveranitatea naţiunei române.

Citâm aci clauza tratatului de pace dela Versailles, privitoare la jidani şi ale cărei consecinţe fatale pentru ţară, se vor simţi într'un apropiat viitor.

In conformitate cu Art. 7, din tratatul dela Saint Germain, ratificat prin legea promulgată la 30 August 1920 şi publicată în Mo. Oficial Nr. 140 din 26 Sept. 1920, la pag. 5052 al cărui cuprins este următorul:

„România se obligă a recunoaşte ca cetăţeni români, cu deplin drept şi fără nici o formalitate, pe evrei locuind în toate teritoriile României şi cari nu pot a se prevala de nici o altă naţionalitate."

Ca prevedere a efectelor practice, ce vor rezulta din această faimoasă clauză, amintim următorul fapt istoric şi analogia lui, cu ceeace se va întâmpla în viitor şi la noi:

„Imperiul Roman din Orient, cu capitata Constantinopole, a fost escamotat de greci. Era Imperiul Roman şi într'o bună dimineaţă se pomeneşte că i se dă numele de Grecia şi aceasta pentrucă grecii au ajuns treptat, prin numărul lor şi manierele lor, a fi oamenii cei mai influenţi din ţară şi au ocupat locurile cele mai înalte în Stat."

„Ei bine, tot astfel se poate întâmpla şi la noi, când jidanii vor dispune de drepturi politice, când numărul lor va deveni din ce în ce mai mare, atunci vor ajunge să ocupe poziţiunile cele mai înalte, funcţiile publice cele mai mari şi în sfârşit puterea legislativă, încât la un timp oarecare ţara va deveni jidovească[3]).

Astfel vor avea şi curajul de a o declara ca atare, fiindcă nimenea nu-i va mai putea împiedica dela „aceasta"[4]). Şi chiar a şi început a se vedea cu repeziciune viitorul jidovesc al României-Mari. Terenul este bine pregătit.

La facultatea de medecină din Iaşi, sunt 78% evrei, la technologie 80%, la celelalte facultăţi 50% şi la liceul naţional 85%.

La politechnica din Bucureşti, anul I-iu din 189 studenţi, 95 sunt evrei.

La facultatea de medicină din Bucureşti, anul I-u, 60% sunt evrei. Tot la Bucureşti, sunt licee, unde numărul evreilor, în unele clase, covârşeşte pe români.

La Cluj, procentul evreilor, a alterat cracterul de instituţie românească a Universităţei de acolo.

La Universitatea din Cernăuţi, românii constituesc o simplă minoritate[5])

Dar în şcoalele confesionale creştine ortodoxe private, ce rost au jidanii de a le frecuenta?

De pildă la Grădina de copii din Roman, a răposatului Episcop Melchisedec, s'a constatat că sunt înscrişi 60% jidani; oare aceştia vor cânta ei odată pe an, pe mormântul răposatului, întru Domnul, Hristos a înviat, conform prescripţiunilor testamentare?

Ce caută jidani la Grădina de copii, din Roman, a răposatului Episcop Teodosie, al căror număr este de 60%?

Dar la şcoala doamnelor ortodoxe, tot din Roman?

Acolo sunt înscrise 200 eleve Jidănci şi 110 romănce[6]).

Poate că domnelor ortodoxe, cari patronează şcoala au avut în vedere, că şi jidanii sunt ortodoxşi.

Şi în şcoala superioară de agricultură din Bucureşti (Herăstrău), sunt evrei. Şi acolo numărul lor a întrecut pe al românilor.

Ne întrebăm. Oare ce caută Jidani în şcoala de agricultură, acuma când moşiile s'au împărţit la ţărani şi când tendinţa este de a se suprima marea proprietate? Agricultura este ea oare compatibilă cu natura de parazit a jidanului?

(1 In şedinţa dela 21 Martie 1923, a Camerei deputaţilor, d-l profesor Iorga a declarat, cu ocazia discuţiunei art. 7 din Constituţie, relativ la naturalizări, „că sunt în ţară 1½ milion de jidani pribegi din Basarabia şi alţi venetici, de unde nu se ştie."

La care cifră, adăogând numai pe cei 600.000 de jidani, aflători în ţară în anul 1885, afară de venetici dela 1885—1923, plus acei proveniţi din provinciile unite, plus sutele de mii de vagabonzi strecuraţi prin fraudă şi importanţii din Ukraina de către guvernul averescan, umanitar pe spinarea naţiunei şi acum presăraţi pe întinsul ţărei, şi naturalizaţi în massă, cu multă dărnicie, de către partidul naţional-liberal, să ne întrebăm, câte milioane fac?

2) Rezumat din „Istoria economiei politice a comerţului şi navigaţiunei României", de Romolus Serban, doctor în drept, dela Universitatea din Turin, profesor la şcoala de comerţ din Galaţi 1885.

[3]) Dândui-se numirea de „PALESTINA-MARE".

[4]) Fragment din discursul lui „Vasile Conta" ţinut deputaţilor la 5 Septembrie 1879, în chestiunea acordărei de drepturi politice jidanilor.

[5]) Memoriul studenţimei universitare române către membrii Corpurilor leguitoare (1922-23)

[6]) Aceste date sunt laute după articolul de ziar „Mişcarea studenţească" de dl profesor universitar G. Taşcă.

Se vede clar, că jidanii urmăresc scopul de a acapara toate profesiunile culturale şi a pune stăpânire pe marea proprietate, rămasă neatinsă şi pe urmă şi pe loturile ţăranilor, pe cari îi vor subjuga economiceşte, treptat cu timpul şi pe nesimţite, în conformitate cu planul lor diabolic care a şi început a-şi da roadele, la Soarele binefăcător al României.

Jidani ofiţeri în armata activă cari vor deveni în curând sefi ai Marelui Stat Major şi ai Marilor Comandamente. Deocamdată au început ca să se infiltreze în administraţia militară,[2]) ca să pună stăpânire mai întâi pe dânsa, pentrucă acolo este rost de învârteală şi de adăpost în timp de război şi fac ca armata şi ţara să depindă de ei.

Jidani magistraţi, cari cer jurământ pe cruce, creştinilor şi cari vor deveni preşedinţi de tribunale, curţi, etc.

Jidani deputaţi, cari vor deveni miniştri, şi vor face legile.

[2]) Corpul ofiţerilor inferiori de ad-ţie în rezervă este plin de jidani şi în timpul războiului, toate depozitele de subsistenţă au fost în mâna lor.

Rabini senatori pe viaţă, reprezentanţi ai lui Israel în parlament, ca să vegheze şi să aducă la bun sentiment, pe acei cari văd româneşte.

Schimbări de nume patronimice, în numiri naţionale româneşti, ca să se poată strecura, nebăgaţi în seamă la conducerea ţărei.

Şi pe urmă va urma „Finis Romaniae".

Studenţimea română, prevăzând ce i se rezervează pentru viitor, şi-a spus cuvântul, dar şi l'a spus în vânt.

Cuprinsul din acest capitol, relativ la poporul jidănesc, stă în strânsă legătură cu socialismul, pentrucă dintr'ânsul se înţelege lămurit, că alianţa universală jidănească, are în programul ei colonizarea sistematică şi progresivă, cu jidani, a bogatei noastre ţări până când vor ajunge la o forţă numerică, prin care să-şi impună voinţa şi să fie stăpână economiceşte şi politiceşte pe ţară şi să schimbe forma actuală de guvernământ în republică social-comunistă, prin mijlocul căreia să spolieze şi avuţia privată, reducând poporul român în robie proletară, sub conducerea lui Israel."

O altă sfidare jidovească

Primim spre publicare următoarele:

Domnule Director,

La noi în Ocna Sibiului, staţiune de băi sărate, situată în una dintre cele mai pitoreşti regiuni ale ţării, la o depărtare de circa 10 klm. de Sibiu, s'a petrecut un caz care nu poate lăsa indiferent nici o conştiinţă românească. Se impune o chemare la ordine a musafirilor nepoftiţi cari ne-au invadat ţara în ultimii 10 ani.

O societate cu sediul la Bucureşti, întitulată „Societatea Balneologică şi Hidrologică medicală din Bucureşti" în turneul întreprins prin Ardeal, cu scopul de a face mai multe anchete sanitare, s'a oprit şi la Ocna Sibiului pentru câteva zile. Profitând de numărul mare de vizitatori, cari au venit în anul acesta la băile noastre, numita societate, în dorinţa de a-şi mări fondurile necesare, s'a gândit la aranjarea unei serate dansante în Salonul Băilor. Cum însă această serată trebuia să fie precedată de un program artistic, ocazional improvizat, şi ne având suficiente talente de scenă, conducătorii societăţii, printre cari amintim pe dl general Vicol, au apelat la concursul nostru al studenţilor şi intelectualilor din localitate. Noi, de bună credinţă, crezând că servim o cauză românească, din toate punctele de vedere, le-am promis sprijinul solicitat. Astfel, în frunte cu dl M. Bibu, învăţător şi măestru muzicant de aici, ne-am constituit într'un cor ad-hoc, am repetat unele din cântecile mai frumoase româneşti, altădată învăţate, o poezie-două de declamat şi alte puncte muzicale. Compus din încă câteva puncte ce urmau a fi executate de persoanele recrutate din sânul însuşi al societăţii, programul astfel înjghebat, se anunţă publicului.

Duminică 16 August în faţa unui public numeros, se începe spectacolul. Mare însă ne-a fost surprinderea şi indignarea când am constatat, că o parte dintre colegii nostri de scenă, cari erau chemati să interpreteze roluri de solişti cu vioara şi alte instrumente muzicale, erau jidani. După ce au fost executate câteva puncte din programul nostru în faţa unui public, în covârşitoarea majoritate jidani, aceştia aplaudând frenetic numai pe fii lui Israel, cari alternativ se succedau în roluri iar creştinii pentru bunăvoinţa lor nu numai că nu erau cuviincios apreciaţi dar tot deatâtea ori huiduiţi, deodată apare pe scenă frumoasă ca o zină, dra Cleopatra Avram, fica dlui Savu Avram, fost învăţator şi actualmente unul dintre cei mai harnici gospodari ai satului, îmbrăcată într'un splendid costum naţional. Dra Lea Avram, cum îi spunem noi, e recunoscută ca cea mai bună declamatoare dintre consătencele noastre şi dsa., de data asta, a vrut să ne reciteze o satiră de a lui Eminescu. Jidanii din sală, recunoscând în dra *Lea* pe eleva de liceu, care se identifică întrutoate cu lupta inaugurată de noi studenţii — o cunoşteau de mai înainte fiindcă poartă pe piept semnul biruinţii, (svastica) — cum au văzut-o apărând pe scenă, au început să murmure producând o impresie lugubră şi la un moment dat, au cutezat s'o huiduiască şi s'o fluere obraznic. Câtiva dintre noi, cerându-le socoteala, ne-au răspuns că *o poezie de a lui Eminescu, nu poate fi declamată de o persoană îmbrăcată în costum naţional românesc*". În urma somării noastre de a se comporta mai cinstit, jidanii persistau în a ne provoca şi a batjocuri într'un mod specific rasei jidoveşti Graţie intervenţiei la timp a autorităţilor, o încăerare generală a fost înlăturată.

Primiţi, vă rugăm, domnule director, asigurarea devotamentului nostru al tuturor.

Cornel Avram, student în medicină Cluj; D. Luca, stud. în electrotechnică Iaşi; Teodor Ţiglaru stud. în drept Cluj; Nicolae Tonciu stud. în teologie Sibiu; Ion Lăpuşanu, elev de liceu Sibiu; Ion Tudor, elev la Şcoala normală Sibiu; Nicolae Bogorin, elev de liceu Sibiu. Toţi din Ocna-Sibiului."

*

N. R. din faptele mai sus relatate, întâmplate în mijlocul unei a dintre cele mai româneşti provincii ale ţării noastre, reese că jidanii, simţindu-se tot mai tari şi mai puternici, continuă cu o perseveranţă crescândă să ne batjocorească ţara şi neamul, chiar în faţa noastră:

Au zădărnicit declamarea unei poezii de alui Mihail Eminescu, cel mai mare poet naţional al nostru, pentrucă şi acesta a văzut în jidani un pericol de moarte pentru neamul său; au fluerat şi huiduit o romăncă care era îmbrăcată în costum naţional şi fiindcă poartă semnul apărării noastre strămoşeşti, svastica; şi, în fine, că mereu caută să ne provoace. Jidanii au ajuns să ne batjocorească portul nostru naţional, acel costum în care un Horia, Cloşca şi Crişan un Avram Iancu un Tu-

dor Vladimirescu şi alţii eroi naţionali, s'au luptat pentru libertatea unui popor întreg. Leprele jidoveşti au început în faţa noastră şi în auzul tuturor, să-şi bată joc de costumul naţional românesc care constitue hainele sacre ale M. S. Regina României-Mari haine, pe cari ocrotitoarea românilor le îmbracă numai la zile mari, strălucind ca soarele; ei insultă portul românesc, care reprezintă cea mai desăvârşită artă populară, stârnind admiraţia lumii civilizate din Europa şi America. Jidanii urăsc portul naţional românesc, pentrucă e al unui popor care se opune energic în faţa valului de Pansemitism ucigător ce s'a deslănţuit asupra creştinătăţii şi fiindcă românii nu se vor lăsa niciodată, subjugaţi de neamul Satanei.

Adm.

ARCHIVA DOCUMENTARĂ

Un document

Publicăm un „document" din care să se vadă cât de lipsiţi de: conştiinţă, de demnitate şi de răspundere sunt unii funcţionari ai poliţiei noastre:

Copie după raportul Poliţiei oraşului Tg.-Ocna No. 2330 din 8 Iulie 1925.

Domnului Ministru al Comunicaţiilor!

Avem onoare a raporta, că ieri dna *Henrieta V. Gavrilescu* soţia dlui Victor Gavrilescu şef de gară din localitate s'a găsit vânzând şi împărţind prin oraş fotografii de ale lui Corneliu Z. Codreanu şi a soţiei sale, precum şi mici placarde gumate cu emblema „svastica" unele de coloare roşie având scris: „România a Românilor, nu cumpăraţi dela jidanii", şi altele de culoare violet având scris: „Nu cumpăraţi dela jidani, încurajaţi negustorii creştini" Pe altă parte, din îndemnul ei s'a lipit prin oraş imprimate clandestine cu caracter antisemit, fapt care căzând sub prevederile art. 7 şi 8 din legea pentru reprimarea unor noui infracţiuni contra liniştii publice, s'a dresat acte care s'au înaintat Parchetului cu ordinul No. 2324 şi 2325|1925.

Numita (?) dna Henrieta Gavrilescu acţionează necontenit în mişcările studenţeşti şi antisemite. Işi are acoliţi din elevii de şcoală cum şi elemente tinere: Ctin Rusei, Ctin Bălăuţă şi Traian Iliescu funcţionari subalterni ai soţului său din serviciul CFR.

Copiii lor fac naveta între gara mare şi Halta Salina lipind pe geamurile vag., embleme cu caracter antisemit. Dl şef al staţiei Salina Anagnoste Neculai mi-a comunicat, cumcă de multe ori a găsit lipite prin birourile gării şi sala de aşteptare asemenea placarde şi că bănuelele le are asupra susnumiţilor Bălăuţă şi Iliescu.

Pentru poliţia gărilor şi supravegherea trenurilor pe distanţă gara Mare şi Halta Salina, ambele pe teritoriul oraşului, am dispozat ca un comisar şi un agent să facă zilnic naveta.

Dl şef de gară Gavrilescu a găsit de cuviinţă astăzi să ceară telegrafic şefului Haltei Salina ca să oprească în gară şi să amendeze cu 200 lei pe comandantul de sergenţi V. Nichita pentrucă a călătorit fără bilet de tren şi se exercite aceiaşi măsură şi în viitor.

Cum atitudinea antisemită a dlui şef de gară Victor Gavrilescu este cu desăvârşire dăunătoare comerţului local (??) pentru cari comercianţii au şi reclamat direcţiunii Căilor Ferate, iar soţia sa *dna Henrieta Gavrilescu este un pericol permanent pentru ordinea şi siguranţa publică, o mutare a dlui şef Gavrilescu într'o regiune cât mai îndepărtată* de Tg.-Ocna *se impune imperios şi de urgenţă.*

Poliţai
(ss) **Popovici**

*

Nota redacţie. Este cu putinţă ca un poliţai conştient, să conceapă şi să trimită unui ministru un astfel de raport?

Mai întâ, dna Dr. Henrieta V. Gavrilescu nu este o femee oarecare, este doctor în drept şi avocat „calităţi" pe care *„celebrul poliţai" cu 4 clase primare,* nici nu le aminteşte. Apoi cum poate un şef de gară să *împiedice comerţul* fiindcă soţia sa e naţionalistă, sau fiindcă a pus la amendă pe un individ care a călătorit frandulos pe calea ferată!

Şi pentru cine şi de dragul cui îndrăsneşte acest domn poliţai să ceară mutarea unui şef de gară cinstit şi care-şi face slujba în mod demn?

Şi intră această cerere în atribuţiile unui poliţai?

*

In urma acestui raport a sosit în localitate un domn inspector C. F. R. din Bucureşti, ca să facă o anchetă.

S'a dus prin prăvăliile comercianţilor jidani însoţit de: dl N. Popovici poliţai, de dl N. Anagnoste şeful staţiei Haltă Salina şi de Marcus Davidovici, fost falit în câteva rânduri şi acum dat în judecată de calea ferată *pentrucă a furat* şine C. F. R. şi a construit casă.

Dl N. Anagnoste după nume pare a fi creştin, dar după faptele nedemne ce le face este vândut Iudei.

Privind cu dispreţ acţiunea dlui Anagnoste, felicităm în acelaş timp pentru atitudinea lor românească pe funcţionarii C. F. R. despre care se vorbeşte în „celebrul" raport.

Suntem informaţi că intreg oraşul este indignat de atitudinea poliţaiului şi comercianţii creştini un înaintat un protest contra poliţaiului.

O nelegiuire

In atenţiunea dlui Ministru al Scoalelor.

Ni se aduce la cunoştinţă un caz cu deosebire de semnificativ, săvârşit de către autorităţile şcolare.

Dl I. Mocanu, un propagator devotat al curentului naţionalist creştin, atât de mult simpatizat azi în cercurile cu adevărat româneşti, este persecutat fără cruţare de către politicianismul „cuşer" înstăpânit după cum vedem chiar şi în învăţământ. Iată cazul:

Fără a-şi fi putut termina complect studiile la Universitatea din Cluj, unde era student, în timpul mişcărilor studenţeşti din 1923, dsa este eliminat din toate Universităţile din ţară într'un mod absolut arbitrar pe baza unor însinuări. Fără a se căciuli în faţa atotputernicilor pleacă să-şi caute existenţa zilnică cu acelaşi dor în suflet pentru mântuirea neamului de sub jugul jidovesc.

A obţinut suplinirea unei catedre la liceul „Regele Ferdinand" din Turda, unde începe o luptă aprigă, în cadrul strict al legilor, contra *„bunei înţelegeri"* în care trăiau ca fraţii, jidanii, ungurii şi foarte mulţi români de acolo. Ca unul ce era cetăţean major cu drepturi date de Constituţia ţărei, a înjghebat — fără să i se poată interzice — gruparea românilor sub steagul „Ligii Apărărei Naţionale Creştine" organizaţie recunoscută în mod oficial,

însă puterea ocultă jidovească servită de laşitatea unor români inconştienţi era mai puternică decât legile ţării. Partidele politice veşnic înduşmănite s'au asociat uşor când veni vorba să se scape de acest nou venit, care le îndepărtase în câteva luni simpatia alegătorilor. Cum sprijinul autorităţilor în drept, cari erau chemate să judece felul cum era condusă această mişcare, nu-l putea avea, întrucât după cum am arătat, întreaga mişcare era condusă în cadrul legilor (chiar şi conflictul ivit în ziua de 7 Aprilie 1924, cu ocazia unei întruniri paşnice, se datoreşte numai lipsei de prevedere şi tact a prefectului de judeţ) aceşti politiciani veşnic pescuitori în apă tulbure, au apelat la concursul autorităţilor şcolare. Directorul acelui liceu, un om cu o educaţie cosmopolită, incapabil astfel să înţeleagă rostul şi importanţa acestei mişcări s'a asociat şi el la această odioasă campanie. In al doilea rând s'au folosit de *„inspectori politici cu consemne speciale“*, căci ceilalţi nu-i aflase nici o vină, care să merite destituirea. Pe la sfârşitul anului şcolar, soseşte în sfârşit un ordin dela Bucureşti, prin care *dl I. Mocanu este îndepărtat pentru totdeauna din acest liceu,* rămânând să poată fi numit eventual la alt liceu însă numai cu *„anumite angajamente“*.

De atunci a trecut un an, în care timp dl Mocanu îşi complectează studiile la Universitatea din Iaşi, secţia Fizico-chimice şi revine cerându-şi din nou catedra dela Turda unde are şi interese familiare. Dar nelegiuirea n'a încetat.

Dacă înainte cu un an ar fi putut ocupa o altă catedră, acum, după ce şi-a complectat studiile, autoritatea şcolară. fără să se convingă, crede că învăţământul secundar nu are nevoie de un astfel de element, îl declară neapt şi *prin ord. Ministerului Instrucţiunii Publice No. 78326—1925 îl scoate din învăţământ.*

Se ştie că jumătate din catedrele de fizico-chimice dela şcoalele secundare din ţară, sunt neocupate din cauza lipsei de profesori, şi cu toate aceste nu este nimic îndepărtarea unui profesor nevinovat. Nu este nici o piedecă în faţa banditismului politic de astăzi.

Cercetând motivele invocate în acest ordin pentru care dl Mocanu, este scos din învăţământul secundar, aflăm că dsa este taxat drept un *„element de desordine“* probabil pentrucă iubind mult portul nostru naţional, nu se sfieşte să-l poarte mereu şi în orice ocazie.

Ce să faci! Frumosul nostru port naţional românesc, pe care de abia îl mai vedem în carnaval drept mască şi care prin frumuseţea lui, ar putea să strice dragostea elevilor pentru uniformele de hamali internaţionali cu cari i-a înzestrat înalta pricepere pedagogică românească de azi, nu le este plăcut.

Dar ca să fie şi mai sigură înlăturarea unui astfel de element, care *„ne stricăm buna reputaţie în faţa străinătăţii“* după cum ar spune şi dl N. Iorga ţinând isonul cu „Adevărul“ şi alte *„ziare româneşti de rit mozaic“*, au intervenit aceşti trepăduşi politici — probabil la U. E. P. — şi s'a trimis la Turda un jidănaş cu numele de Iacob Rosenberg, tocmai la catedra de fizico-chimice.

Dacă îndepartarea unui înfocat apărător al naţionalismului integral din învăţământ este o curată nelegiuire — în ţara libertăţei părerilor şi a scrisului, — şi o lipsă totală de conştiinţă naţională, apoi numirea acelui jidan la o catedră, unde nu s'a mai pomenit profesor jidan şi mai ales într'un oraş atât de înstrăinat, încât mănunchiul de români de acolo nu este în stare să ridice cel puţin o cruce de piatră pe mormântul Marelui Voivod Mihaiu-Viteazu, aceasta este o sfidare la adresa oricărui român cu simţăminte curate din această ţară.

Ne închipuim că dl Petre Suciu, directorul liceului este foarte satisfăcut întâi pentrucă nu mai are în ochi costumul naţional care îmbrăca un suflet cald şi al doilea este mulţumit de achiziţia pe care a făcut'o prin jidanul Rosenberg şi pentru care i se va aduce osanale de Cahalul jidovesc prin Sinagoge.

Cât despre politiciani, nu avem pentru ei decât dispreţul nostru, a tuturor oamenilor de bună credinţă, însă ceeace ne interesează este să vedem măsurile chibzuite pe care le va lua dl Ministru al Şcoalelor. Asupra acestei chestiuni vom reveni, căci „adevărul şi dreptatea trebue să biruiască“.

Athos

INFORMAŢIUNI

Guvernul ia măsuri prev ntive în vederea deschiderii cursurilor universitare. („Cuvântul“). „Spre a se preîntâmpina incidentele ce eventual s'ar putea ivi cu ocazia deschiderei Universităţilor, autorităţile vor lua măsuri ca, începând dela 1 Septembrie să se aglomereze suficiente forţe militare şi poliţieneşti în oraşele: Bucureşti, Cluj, Cernăuţi, Iaşi, Timişoara şi Oradea-Mare.

Dela 1 Octombrie guvernul intenţionează să nu mai permită nici o întrunire a centrelor studenţeşti judeţene.

Rectoratele vor afişa măsurile luate pentru menţinerea ordinei precum şi sancţiunile ce se vor aplica acelora, cari vor turbura liniştea în Universitate“.

Nu înţelegem de ce guvernul caută prin măsuri nechibzuite şi prin baionetă să înăbuşe o mişcare naţională şi înălţătoare. Nu au fost destule exemple, cari ne-au dovedit — de altfel cum este şi logic — că atunci când nu s'a introdus armata şi poliţia în universităţi, studenţimea a fost liniştită?

Chiar când a manifestat pentru vr'o cauză bine determinată a fost foarte demnă şi paşnică. Numai când a fost provocată, s'a dedat la desordini.

*

Afluenţa jidanilor în staţiunile balneare. Toate staţiunile noastre balneare, în general, au devenit dela război încoace adevărate focare de jidovism.

Aceasta documentează mai mult putinţa ce o au aceşti *„români“* de a beneficia de resurse materiale aşa de însemnate şi de metodic strânse încât orice negustoraş ar fi el, găseşte posibilitatea traiului în aceste locuri interzise cetăţeanului român, silit de micile venituri a rămâne încă o vară în oraşul de provincie.

In Slănicul de Moldova, afluenţa acestor *„pământeni“* este grozavă faţă de micul număr de români veniţi spre tămăduire la apele minunate.

Ca o urmare a aglomerării de jidani, preţurile camerelor din vilele comunei a ajuns în intervalul scurt dela 1 Iulie, la sume fantastice: câte 3, 4 şi 5000 lei o cameră pe lună!

Mai mult: lăcomia acestui soi de oameni, acaparează disdedimineaţă toate alimentele sosite în piaţa satului, astfel că pe bun drept un

grup de vizitatori români, în frunte cu patronul cazinoului local, au aplicat o corecţie meritată unui jidan ce rechiziţionase întregul stoc de pasări adus de sătenii din împrejurimi.

In felul acesta, puţinii vizitatori români îşi pot impune cel puţin pentru vremea aşa de scurtă a şederii lor aici, un fel de a fi respectate buna cuviinţă şi omenia, atunci când autorităţile nu supraveghează mai deaproape viaţa zilnică şi nu intervin din iniţiativa lor, cum s'a întâmplat în această ocazie.

Am fi grozav de mulţumiţi, dacă şi în alte localităţi de odihnă şi refacere, vizitatorii români ar şti să-şi impună respectul, când este călcat de obrăsnicia neamului acestuia.

*

O sfidare. Primim o scrisoare semnată de mai mulţi cetăţeni din Sighetul Maramureş din care dăm cele de mai jos, pentru a şti şi cei în drept.

„Zilele — serbări naţionale — sunt zile sacre. Dispoziţii în această privinţă obligă pe funcţionarii poliţieneşti a anunţa pe comercianţi să arboreze drapelul ţărei.

Cu alte cuvinte absolut toţi comercianţii sunt obligaţi a arbora tricuIorul românesc fie că-l agreiază şi deci aceasta o fac dintr'o mândrie naţională şi dintr'un simţimânt patriotic, fie c'o fac de silă pentru că aşa le impun legile şi regulamentele ţărei unde trăiesc.

La urma urmei, nici n'avem nevoie s'o facă dintr'un simţimânt patriotic. E foarte dureros însă, când aceste dispoziţii rămân literă moartă din cauza indolenţei organelor în măsură să le aducă la îndeplinire.

O astfel de privelişte avem în oraşul Sighetul Maramureş, la graniţa de nord a ţărei, deci unde ar trebui să se dea o mai mare atenţiune cel puţin la aceste semne exterioare cari să ne facă impresiunea că suntem în ţară românească.

Aci, în zilele — sărbători naţionale — deci zile sfinte pentru toată suflarea românească, se văd prăvălii, în special cu firme jidăneşti, cari din motive bănuite de noi n'au arborat drapelul.

Aceasta e o sfidare!

Este încă o dovadă de modul cum sunt şi cum ar trebui să fie trataţi, jidanii de o nedescrisă obrăsnicie din acest oraş.

Ne permitem a întreba pe dl Poliţai al oraşului Sighet, are dsa cunoştinţă de acest fapt? Dacă nu, ce fac agenţii dsale?

In speranţa că faptul relatat, nu se va mai repeta mult timp, noi cetăţenii care mai păstrăm încă simţiminte curate, îl invităm a trece, într'o astfel de ocazie, de exemplu pe strada Avram Iancu şi se va convinge.

Mai mulţi cetăţeni.

*

Proces în jurul cărţii „Despre poporaţie" a dlui prof. A. C. Cuza. Ziarul „Universul" No. 194 din 24 August 1925 la cronica judiciară scrie: „Dl profesor univ. A. C. Cuza din Iaşi, a chemat în judecată ministerul instrucţiei publice, (Casa şcoalelor), conform legii pentru apărarea proprietăţii literare şi a codului civil (art. 669, 670, 1075 şi 1076), spre a fi obligat să tipărească ediţia II din opera d-sale *„Despre poporaţie"* şi *„Studii economice-politice"*, după manuscrisile-i de autor şi împreună cu toate adăogirile impuse de evoluţia ştiinţei în materiile studiate.

Ministerul a pus în vânzare ediţia în chestiune, în broşuri defectuos tipărite pe hârtie de rea calitate şi lipsite de capitole complete, *intenţionat suprimate.*

Reclamantul se socoteşte grav prejudiciat civilmente şi materialmente, se constitue parte civilă cu o sumă considerabilă şi cere justiţiei să oblige ministerul (Casa şcoalelor), să retragă tot stocul de cărţi puse în circulaţie şi să-l imobilizeze până la hotărârea jedacăţii.

S'a şi dat ordonanţa preşedinţială în acest sens, conform art. 55 din legea proprietăţii literare."

*

Pentru membrii propagandişti. Membrii noştri propagandişti au datoria a stărui cât mai mult în sensul „Chemărei" pentru subscrieri de acţiuni necesare creierei unui fond cu care să se poată scoate un ziar zilnic în Bucureşti. Este ruşinos pentru noi, neputinţa strângerei acestui fond, când ştiut este, că jidanul Nahum Sokolov a strâns numai într'o noapte dela jidanii din Cluj şi împrejurimi peste 6 milioane lei storşi din nevoia şi sudoarea noastră pentru Palestina. Până în prezent dnii propagandişti Iuliu Gh. Stănescu din Mărsani Dolj şi Doroftei P. Şulariu din Râpa de sus jud. Mureş-Turda s'au achitat în mod foarte frumos faţa de iniţiativă luata. Tot aşa dl D. Florescu din Dobridor, Dolj, deşi nefiind propagandist ne-a trimis un tablou cu 22 acţionari cari au subscris 49 acţiuni, astfel făcându-şi datoria de

Două scrisori din multele primite de Căpit. Beleuţa Gh.:

I. Mult stimate Domnule Căpitan,

„Adânc pătruns de sentimentul naţional şi faţă de jalnica stare a presei româneşti „care aproape nu există" nutream încă demult aceleaşi idei ca şi Dv.

Primind apelul Dv. m'a cuprins o bucurie şi pare că aşi fi scăpat de o grijă.

Consider absolut necesar creiarea şi răspândirea în popor a unui astfel de organ zilnic şi voiu da tot sprijinul ce-mi va sta în putinţă pe orice cale, putând să mă înscriu cu cel puţin 200 (două sute) de acţiuni şi garantez minimum 100 (una sută) abonamente."

5 August 1925.

Cu toată stima:
V. Comşa propr.
Voineasa-Vâlcea.

II. *Domnule căpitan şi iubite frate.*

„La „Chemarea" publicată în „Infrăţirea Românească" mă înscriu cu atâtea acţiuni cât voiu putea plăti în cursul vieţei mele, achitând lunar 50 lei din leafa mea necăjită, de om sărac, fără alt venit...

Dumnezeu să-ţi ajute, cu stimă, devotament şi dragoste"

(ss) *N. Popovici.*

I. VIII 1925.

In numărul viitor vom mai da şi alte scrisori din care se vede dorinţa nestrămutată a Românilor conştienţi, de a avea un jurnal zilnic, politic şi informativ curat românesc.

*

„L. A. N. C." în Ardeal. In comuna Dumbrava din judeţul Mureş-Turda în urma străunţilor depuse de către harnicul nostru propagandist dl Doroftei P. Şulariu, s'a pus bazele unei secţii a „L. A. N. C." în ziua de 9 August, cu următorul comitet de conducere: dl Petru A. Boţian, sfinţiile lor preoţii Ionică Popescu şi Aug. Boţian, apoi dnii Maxim Vlasă, Irimie Bâtă, Niculae Vlasă, Vasilică Pop, Gh. Moldovan, Gh. Şorlea şi Simion Tomba.

Este de notat că jidanii ca şi jidoviţii — cozi de topor — din părţile acele au căutat să împiedice această constituire, dar dând de sufletele oţelite a bunilor români şi creştini conştienţi de calea adevărului, nu şi-au ajuns scopul.

Le urăm spor la muncă şi devotament către ideea naţională cu deviza *„Hristos, Regele, Naţiunea"*.

*

Botezul dela Focşani. La Focşani era hotărât să se boteze toţi

copiii născuţi în judeţul Putna dela nunta dlui Corneliu Zelea Codreanu până la 16 August. Nu s'au botezat decât 37 de copii din 117 câţi au aşteptat aceasta zi şi acest botez s'a făcut într'o comună din judeţul R.-Sărat, pentrucă la Focşani şi în judeţul Putna s'a instituit starea de asediu.

Presa din ţara noastră, care crede în „botezul cu cuţitaşul" nu a luat act de aceasta solemnitate unde au fost naşi dnii profesori A. C. Cuza, Dr. C. Şumuleanu, Corneliu Zelea Codreanu şi alţi fruntaşi naţionalişti, pentrucă nu le convine. In schimb nu îi ajunge coloanele, cerneala şi hârtia pentru a descrie banditismele, escrocheriile, fraudele etc. numai şi numai pentru a defăima ţara în care trăiesc aceşti „apaşi ai presei" peste hotare, în străinatate.

*

O intenţiune de atac jidovesci In gara Reghinul săsesc, mai mulţ. jidani intenţionau să atace cu bastoanele pe dl D. Şulariu student al şcoalei Politechnice din Bucurşti, pentrucă a luat partea unor lucrători români, pe care îi angajase unul din jidani şi care le refuza plata. Mulţumită intervenţiei călătorilor români şi a poliţiei dl Şulariu a scăpat nebătut de jidani.

*

O nedreptate. In anul 1923 un ofiţer invalid din războiu, cere la direcţiunea regională a R. M. S. din Cluj, un brevet de tutungerie într'un local de unde se retrăsese un astfel de brevet din cauza unor nereguli. I s'a refuzat cererea ofiţerului pe motivul că pe acolo (pe unde cerea) debitele erau prea dese, ori conform regulamentului distanţa trebue să fie de 100—150 metri. Dacă a fost vorba de regulament, ofiţerul — omul ordinei şi a respectului legilor — s'a resemnat şi a plecat la un sanatoriu să-şi caute sănătatea. La întoarcerea sa după vr'o lună, găseşte, în localul pe care îl solicitase, instalat un jidan cu brevet în toată regula, eliberat de aceeaş direcţiune regională.

Prin ce minune s'a făcut ca distanţa pentru jidan să se micşoreze nu se ştie. Ştim şi vedem că distanţele în oraşul Cluj între astfel de brevete se dau şi astăzi chiar şi sub *30 ae paşi,* aceasta bineînţeles numai pentru jidani şi unguri. Vom mai reveni asupra acestei chestiuni.

*

Poşta Ilia din judeţul Hunedoara, unde sunt funcţionare nişte domnişoare, opresc revista abonaţilor noştri. Le atragem ateniunea, că dacă se va mai întâmpla şi pe viitor această oprire, vom reclama cazul nelegiuit la direcţia generală a Postelor.

*

I. O. V. (Invalizii. Orfani. Văduve de războiu). Unii din invalizi cărora li s'a prescris de către medici sanatoriul din Techirghiol, cerând la direcţia I. O. V.-ului din Ministerul Ocrotirilor Sociale câte un loc, nu li s'a satisfăcut cererea. Suntem informaţi că s'a trimis invalizi între care şi jidani, cari nu aveau nevoie de astfel de sanatorii. Ar fi foarte bine, dacă Ministerul ar da ordin să se publice numele şi infirmitatea celor ce au fost anul acesta la Techirghiol pentru a se vedea în adevăr dacă s'a distribuit cu dreptate sau nu.

*

Ziare noi. „Conştiinţa Naţională" apare la Craiova. „Deşteptarea Prahovei" apare la Ploieşti. „Lancea" apare la Focşani. Toate trei sunt organele secţiilor L. A. N. C. respective. Apar săptămânal. Abonamentul este de 100 lei anual la fiecare. La 1 Septembrie apare în Bucureşti ziarul „Ideea Naţională" organ oficial al L .A. N. C. din îrtreagă ţara. Va apare şi acesta săptămânal până când se va putea scoate zilnic. Indemnăm pe toţi cetitorii revistei noastre să aboneze ziarele sus amintite.

*

In comuna Recea din judeţul Mehedinţi, distinsul avocat Gh. Ionescu Nica din Turnu-Severin, depune o muncă stăruitoare pentru înălţarea culturală şi educaţiune a locuitorilor din acea comună şi cele dinprejur.

Prin conferinţe însoţite de filme cinematografice (proprietatea soc. „Binele obştesc" înfiinţată de dl Nica) face ca bunăstarea să domnească în toate privinţele. Dl Ionescu Nica este preşedintele societăţei culturale „Binele obştesc" şi pentru munca depusă a fost decorat. Pe lângă mulţi alţi intelectuali, cari se înscriu în rândurile membrilor noştri propagandişti, a „ideei naţionale" cu semnul „svastica", ne face deosebita plăcere a trece şi pe dl Gh. Ionescu Nica, vechi luptător, conform cererei dsale.

Urăm spor la muncă pe drumul apucat, care nu poate fi decât al adevărului, cinştei şi dreptăţei.

*

Două măsuri. In anul 1919 s'a stabilit la Cluj venind din America un harnic comerciant român, dl Mihail Berceanu, care după ce şi-a cumpărat un imobil pe Str. Regele Ferdinand, (în faţa Siguranţei) a deschis acolo un restaurant românesc. Era o cucerire pentru noi, că în primul an după unire, un comerciant român reuşea să se stabilească într'o stradă din centrul oraşului. Localul nu era însă corespunzător şi cum e natural, proprietarul, comerciantul român M. Berceanu s'a adresat autorităţilor cerând autorizaţie să refacă faţada clădirii. A fost refuzat categoric, sub motiv că legea construcţiilor nu permite refaceri pe această stradă, ci numai ridicări la o înălţime anumită de cel puţin 3 etaje. Lipsit de capital şi făcându-i-se sistematic tot felul de mizerii, comerciantul român n'a mai putut suporta vexaţiunile, astfel că 2—3 ani mai târziu şi-a vândăt avutul şi-a plecat din nou în America. In locul său astăzi sunt câteva prăvălii jidoveşti. Atât numai şi-ar fi o tristă întâmplare.

Faptul se complică însă printr'o lature nouă care pune într'o urâtă lumină atitudinea autorităţilor administrative din Cluj.

Pe aceiaş stradă, chiar lângă fostul imobil al dlui Berceanu se află magazinul de mobile al jidanului Adalbert Fischer.

Ei bine! Ceeace nu s'a permis românului Berceanu în 1920 s'a permis jidanului Fischer în 1925. Prin bunăvoinţa autorităţilor române, jidanul Fihcher îşi reface faţada, fără să o ridice la înălţimea prevăzută de regulamentele în vigoare.

Nu vrem să încercăm aici o explicaţie a acestei *bune voinţi,* pentrucă ne închipuim că nu este decât o regretabilă scăpare din vedere.

In consecinţă **somăm** primăria să ordone imediat dărâmarea şandramalei ridicate de evreul Fischer, pentrucă altfel s'ar putea întâmpla să se găsească şi altfel de binevoitori, cari să uşureze sarcina primăriei.

*

Incă un exemplu. Tot în str. Regele Ferdinand, lângă sinagoga evreiască locuia acum vreo doi ani un funcţionar de stat. In locuinţa acestuia s'a mutat o firmă jidovească, numită „Cronometrul". Legea opreşte expres schimbarea destinaţiei imobilului, din locuinţă în prăvălie şi pedepseşte pe proprietar cu amendă până la 50.000 lei. Deocamdată facem acest simplu denunţ şi vom mai reveni.